STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI

BULETIN

Volumul 2, Numărul 1, 1996

În acest număr:

	Pag.
Despre muzica de rock 'n roll	1
Muzica Noii Ere - New Age	34
Cum iubesc hinduşii animalele	36
Muzica şi politica: Antonio Gramsci	38
Ce face Gorbaciov în America	40
File de istorie	45
Banii pentru revoluţia bolşevică	48
Michael New	51
Diverse	52

BULETIN

apare în funcţie de strângerea materialului

STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI - Vol. 2, No. 1, 1996

DESPRE MUZICA DE ROCK 'N ROLL

The first job of conspiracy is to convince the world that conspiracy does not exit - Primul lucru pe care-l face orice conspiraţie este să convingă lumea că nu există nici o conspiraţie (Dr. James Lucier)

Ocupaţia sovietică de după 23 August 1944 a avut scopul de a anihila nu numai viaţa naţională a României şi de a o jefui până la sânge, ci şi cel de a-i anihila viaţa spirituală şi cultura, căci oamenii cu o cultură naţională şi spirituală stabilă şi solidă sunt mult mai greu de terorizat şi de jefuit. În campania de eradicare a "culturii burgheze" s'a acordat atenţie muzicii uşoare, căci e muzica de mase. Au dispărut romanţele şi şlagărele care delectaseră generaţiile interbelice la un pahar de vin, şi a apărut folklorul orăşenesc şi noul folkclor sătesc, cu cântece despre *Ilenuţa tractorista* care explicau românilor că *S'a făcut lumină'n sat* şi că această lumină le vine românilor din Uniunea Sovietică, de la răsărit. Iar tineretul pe linie cânta la petreceri balada marinarului sovietic ("Căpitan, căpitan, hai zâmbeşte...") şi dansa pe sunetele cântecului şoferului sovietic (pe care, din cauză că învăţaseră limba rusă imperfect, unii cunoscuţi de-ai noştri îl numiseră "Ioşca şi Daroşca"). Nu e de mirare că tineretul mai cu pretenţii prefera să-i admire pe Beatles şi pe Elvis Presley şi să danseze pe muzică de rock'n roll, cu atât mai mult cu cât, amăgiţi de şarada aşa-zisului război rece care afirma că există o duşmănie acerbă între afaceriştii de pe Wall Street şi colosul sovietic, orice venea din

occident era considerat superior sovietismelor şi adoptarea oricăror forme occidentale era considerată un act eliberator. Lumea părea împărţită în două tabere: cea comunistă, totalitară şi distrugătoare, şi cea capitalistă, liberă şi creatoare - când în realitate comunismul fusese creat exact de către monopoliştii financiari de pe Wall Street şi era susţinut de ei în continuare cu armament şi bani, sub faţada injuriilor reciproce. Oare e de mirare faptul că sufletele tinere care tânjeau după o viaţă creatoare şi după plenitudine spirituală, libertate de acţiune şi dreptate, preferau să danseze pe muzică de rock - când doar rock-ul venea din vest, acolo unde există "democraţie", unde există libertate şi prosperitate materială? Şi Elvis Presley, părintele rock-ului, era aşa de simpatic şi de frumuşel pe ecranele cinematografice româneşti din anii 50 ... Şi nimeni nu s'a întrebat de ce într'o societate atât de strâns controlată în care nu îndrăzneai să te duci la biserică ca să nu te dea afară din învăţământ sau din serviciu, era permis să-i adori pe Elvis Presley şi pe Beatles. Erau aşa de simpatici ... Şi cei patru Beatles au fost înnobilaţi de regina Angliei - ce putea fi mai şic decât cultura lor? Cu atât mai mult cu cât nici cel mai sever cenzor nu putea vedea nimic rău în cântecele lor, care erau în mare parte molcome, nu ca zbieretele demente de azi. Dar prin 1970 se auzea deja prin Bucureşti în gura fetiţelor de 18 ani argumentul că abuzul de stupefiante e un lucru bun, căci aceste mari genii creatoare de muzică uşoară au nevoie să abuzeze de stupefiante pentru a crea operele lor nemuritoare. Şi unul din cântecele cu care-au cucerit Beatles lumea acum 30 de ani zicea: *We all live in a yellow submarine,* ceea ce în limbaj ocult desemnează consumul de stupefiante. România este o ţară în care cruzimea asasinatelor politice şi jaful distrugător economic şi ecologic fac să ţi de frângă inima de jale şi revoltă; dar una din scenele într'adevăr sfâşietoare a fost imaginea zecilor de mii de adolescenţi români care urlau, zbierau şi lăcrămau în extaz în faţa lui Michael Jackson, pedofilul degenerat şi total lipsit de talent care se scălâmbâie pe scenă "cântând" muzică uşoară. Căci opozanţii comunismului ucişi şi îngropaţi în gropi comune îşi pierduseră trupul - dar această generaţie nouă de români şi-au pierdut sufletul.

Dar nu s'a ajuns deodată de la simpaticul Elvis Presley care se îndrăgostea pe ecran de fete drăguţe la respingătorul transvestit Michael Jackson care apare la televizor fardat strident ca o femeie, care copulează cu copii mici, şi al cărui cântec *We Are the World* a fost adoptat ca un imn al "conştiinţei globale." Americanii fac comparaţia cu broasca din oala de supă: la început apa din oală e rece, şi broasca n'are

nici un motiv să fie alarmată sau să părăsească oala; apoi apa se încălzeşte încetişor, şi broasca se simte bine, e relaxată şi destinsă, ba i se face chiar puţin somn ... şi aşa cu încetul apa devine fierbinte şi broasca ar dori să sară afară din oală dar nu mai poate căci apa fierbinte i-a moleşit trupul şi muşchii ei nu se mai pot contracta; şi în cele din urmă e fiartă de vie.

Cea mai bună mărturie despre felul în care se încălzeşte apa din oala rock-ului o depune unul care timp de 15 ani a trăit, a simţit, a practicat şi a cântat rock'n roll. Mark Spaulding, fost toboşar în orchestre de rock, s'a convertit la creştinism şi a descris apoi esenţa acestei muzici în cartea sa *The Heartbeat of the Dragon: The Occult Roots of Rock & Roll* (*Bătăile inimii balaurului: rădăcinile oculte ale muzicii rock*, Light Warrior Press, Ltd., 1992), ale cărei idei principale le prezentăm aici.

"Eu zic că rock & roll e mai degrabă o forţă spirituală decât un stil muzical", scrie el în introducere, "o forţă adorată de către adepţii ei care n'au habar şi care înghenunchează la altarul ei, amăgiţi de mirajul ei fals al libertăţii de expresie şi individualităţii." Spaulding recunoaşte că această descriere pare absurdă celor neinformaţi, dar scopul lui este să sfâşie vălul care le acoperă ochii.

Mark Spaulding era specializat la tobă. Îşi începe expunerea atrăgând atenţia asupra ritmului tobelor care întotdeauna acompaniază şamanii, preoţii voodoo, şi vrăjitorii care oficiază în culturile primitive, făcând legătura între lumea spiritelor şi păgânii care le adoră. Bătaia tobelor întotdeauna trebuie să transpună şamanul într'o *stare* de extaz, în care şamanul începe să danseze cu spiritele cu care a intrat în legătură în timpul extazului său care poate dura ore sau zile, şi care adesea e ajutat de consumul de stupefiante. Jim Morrison de la orchestra de rock *The Doors*, care-şi zice Regele Şopârlă, nu numai că prezintă pe scena de muzică rock practica şamanilor, dar afirmă în propriile cuvinte că o face intenţionat: "Şamanul ... se transpune în *transă* dansând învârtindu-se, consumând băuturi şi stupefiante ... apoi porneşte într'o călătorie mintală şi ... o descrie restului tribului", spune Morrison. Iar pianistul orchestrei, Ray Manzarek, care-a scris o monografie despre ea, reafirmă legătura dintre şamanismul siberian şi muzica şi dansul lui Jim Morrison şi-al orchestrei sale, care se transpuneau în această *stare* cu ajutorul stupefiantelor: "De parcă Jim era un şaman electric şi noi eram orchestra şamanului electric care băteam ritmul în spatele lui". Aceleaşi stupefiante folosite de şamanii siberieni şi de yogi din India (marijuana din cânepă, opiumul, haşişul) au început să inunde

spectacolele de muzică rock în anii 1960-70, scrie Spaulding. Şi odată cu ele a apărut pe scenă şi actul copulaţiei. Acesta poate avea loc între şamani şi trupuri vizibile (din audienţă, în orgii) sau între şamani şi cântăreţi rock şi trupurile invizibile ale spiritelor cu care comunică. "Marii" cântăreţi de rock nu s'au sfiit să afirme orgasmul copulaţiei care are loc atunci când ei cântă pe scenă: Robert Plant de la Led Zeppelin, John Taylor - Duran Duran, Mick Jagger - Rolling Stones ("ce fac eu pe scenă e ceva sexual"), Pat Benatar, Grace Slick - Jefferson Airplane ("scena e patul nostru ... facem amor"), Debbie Harry - Blondie, Wendy O. Williams - Plasmatics ("de câte ori cânt am orgasme") (*The Heartbeat of the Dragon*, pp. 9-14).

Dacă ar fi numai pornografie indecentă şi lipsită de gust ar fi bine; dar e mai mult decât atât. Căci copularea asta are loc cu spirite demonice, arată Spaulding, care ilustrează cu fotografia copertei unui album de muzică rock numit *Sabbath Bloody Sabbath*, unde se vede un tânăr posedat sexual de o trupă de incubi şi succubi. Nicholas Schreck, purtătorul de cuvânt oficial al Bisericii Satanei din Statele Unite, a imprimat un album muzical cu muzică menită să atragă aceşti demoni sexuali incubi şi succubi. Mulţi muzicieni rock cântă în acelaşi scop; şi Spaulding atrage atenţia asupra mişcării ritmice a pelvisului cântăreţilor de rock pe scenă: Mick Jagger, Jim Morrison, David Bowie, Elvis Presley, Burton Cummings, Perry Farrell, George Michael, Adam Ant, Prince, Robert Plant, Steven Tylor, Billy Idol, David Lee Roth, W. Axl Rose, Rod Stewart, Alice Cooper, Jimi Hendrix, Anthony Kiedis, Ian Astbury şi Brett Michaels. Cântăreţi ca Michael şi Janet Jackson, Paula Abdul, Madonna, Bobby Brown, The New Kids on the Block, The Beastie Boys, M.C. Hammer, Tone Loc, 2 Live Crew de asemenea dansează copulând pe scenă cu ceva invizibil. S'ar zice că aceşti "artişti" nu ştiu ce fac şi adoptă doar un gen de cântec şi dans care are succes de public. Dar David Lee Roth care a debutat la grupul rock Van Halen zice: "Când sunt pe scenă parcă copulez cu 20.000 din prietenii noştri intimi"; şi mai departe: "mă transpun într'o stare şi cad în adoraţia zeilor demonici". Marc Storace de la Krokus vorbeşte despre faptul că e "un mediu"; "dacă le laşi să te pătrundă, dacă te laşi să devii un mediu pentru aceste forţe întunecate, şi le laşi să devină vizibile prin tine, vor fi văzute şi publicul va fi receptiv la ele" (*ibid.*, pp. 15-18). Deci muzicienii rock nu cântă aiurea, de amorul artei, fără un scop.

"În străduniile mele de a înţelege originile şi scopul muzicii rock & roll am descoperit dovezi care în

mod clar arată o legătură de necrezut între rock & roll, hinduism, şamanism, satanism şi voodoo care m'a uimit şi m'a intrigat", scrie Spaulding (p. 19). "La suprafaţă aceste ideologii par complet diferite dar în adâncurile lor sunt în mod neîndoios identice". Muzicianul şi cântăreţul de rock David Bowie, bisexual şi ocultist, spunea într'un interview acordat magazinului *Rolling Stone* din 12 Februarie 1976: "Rock-ul a fost dintotdeauna muzica diavolului. ... Cred că rock & roll e periculos. Poate crea sentimente foarte rele în occident ... Spre aşa ceva văd că se îndreaptă, ca să aducă o eră întunecată ... Cred că noi anunţăm doar ceva mai întunecat decât suntem noi." Oare prevedea Bowie valul de asasinate satanice, sacrificii umane, şi tot felul de practici oculte care au inundat occidentul în ultimii 30 de ani, se întreabă Spaulding. Dar când unii preoţi şi pastori acuzau muzica rock ca un lucru pernicios toată omenirea râdea de ei.

Fondatorul rock-ului nu e altul decât fermecătorul Elvis Aron Presley, născut într'o familie de baptişti pentecostali la 8 Ianuarie 1935 în Tupelo, Mississippi, care a căzut sub influenţa ocultistului Larry Geller, coaforul lui. Acesta l-a îndoctrinat profund în religia New Age - Noua Eră, convingându-l că el însuşi e Christos, aşa cum cred toţi adepţii Noii Ere. Elvis s'a aşternut cu râvnă pe studiul rosicrucianismului, hinduismului şi teosofiei, ca apoi să devină depresiv, total dependent de stupefiante, şi să moară la 16 August 1977 - oficial de arterioscleroză (la numai 42 de ani!) dar după unii sinucis cu o doză masivă de stupefiante. Alt promotor timpuriu important al rock-ului este Jerry Lee Lewis, născut la 29 Septembrie 1935 în Ferriday, Louisiana, tot într'o familie baptistă, care-a spus în cursul unei înregistrări a muzicii sale: "Îl am pe diavol în mine. Dacă nu l-aş avea aş fi creştin". După două divorţuri Jerry s'a însurat cu verişoara lui Myra Brown, care avea doar 13 ani - fapt care i-a cam dezamăgit pe mulţi admiratori, în special englezi, care l-au ridiculizat în loc să-l aclame. Astfel a început sfârşitul pentru el; nimeni nu mai vroia să-i aranjeze turneuri şi concerte, şi Jerry s'a consolat bând din ce în ce mai mult whisky. Fiul lui, Steve, s'a înnecat în 1962; celălalt fiu al lui a murit în 1973 într'un accident de automobil. În 1976 Jerry şi-a împuşcat contrabasistul în piept. În 1981, înaintea unei operaţii periculoase de ulcer, a revenit la creştinism, speriat de spectrul damnării eterne de care era sigur; dar operaţia a reuşit şi filmul biografic care i s'a făcut, *Great Balls of Fire* (acesta e titlul unui cântec de-al lui) l-a încurajat să uite repede de creştinism (pp. 23-26). Tot dintr'o familie de creştini

provine şi pianistul de rock Little Richard, pe numele adevărat Richard Penniman, deschizătorul de drum ai cărui învăţăcei sunt toate stelele rock-ului: Elvis Presley, Mick Jagger, John Lennon, Paul McCartney, Elton John, Jimi Hendrix, David Bowie, Sam Cooke, Bo Diddley, Janis Joplin, Screaming Lord Sutch, Gene Vincent, Buddy Holly, Chuck Berry, James Brown, Smokey Robinson, Pat Boone, şi Otis Reading. Little Richard, homosexual pervers care se droghează, a căzut de timpuriu sub influenţa unui alt pianist de rock homosexual numit Esquerita (pe numele adevărat Eskew Reeder), care a murit de ceva diagnosticat drept SIDA în 1986. Inspiraţia lui Little Richard era să privească cum copulează - la început heterosexuali, apoi lesbiene. Biograful său Charles White îl citează astfel: "Priveam cum copulează ăştia cu membrii orchestrei mele. Plăteam unuia cu un penis mare să vină să copuleze cu doamnele astea ca să pot privi. Era mare plăcere pentru mine. Mă masturbam privindu-i". Alte mari plăceri îi procurau heroina, marijuana, cocaina, *angel dust* şi LSD. Dar Little Richard nu era înfumurat: puterea lui venea de la altul, zice el: "O altă putere îmi dădea directive şi ordine. Puterea întunericului. Despre care ai auzit atâtea. Puterea care mulţi oameni cred că nu există. Puterea diavolului. Satana. Trebuie să ştim că există o forţă care este împotriva noastră pe lume." Despre puterea asta el spune mai departe: "Unele orchestre de rock se aşează în cerc şi beau sânge; altele cad în genunchi şi se roagă *Diavolului*. Rock and roll-ul ne hipnotizează şi ne stăpâneşte simţirile." Periodic, Little Richard se converteşte la creştinism; dar cum creştinismul înseamnă anonimitate, sărăcie relativă şi abnegaţie, conversiunea nu durează mult şi Little Richard redevine regele rock'n roll-ului (pp. 27-33).

Little Richard are dreptate spunând că majoritatea oamenilor pe care-i cunoaştem cred că diavolul e o ficţiune. Dar important e ce cred sataniştii, nu ce cred titraţii universitari. Căci victimele sacrificiilor satanice şi ale criminalităţii dezlănţuite şi încurajate de satanism sunt la fel de moarte indiferent ce cred titraţii universitari.

Jimi Hendrix are mare succes cu un cântec rock în care declară "Sunt un copil voodoo" - *I am a voodoo child*. Această religie păgână primitivă a triburilor africane yoruba este astăzi răspândită mai ales în Jamaica, Haiti şi America de Sud, unde se adoră Agwe, spiritul mărilor, Damballah Wedo, zeul şarpe, şi Erzulie, zeul sexualităţii, care împreună formează o entitate numită Loa. Loa îşi protejează credincioşii care trăiesc total aserviţi ei şi le ucide duşmanii. Loa cere

sacrificii de sânge, umane şi animale, tot timpul; şi în timpul frecventelor sacrificii orgiastice şi sângeroase, credincioşii devin posedaţi şi se automutilează. Miami este invadat de secta voodoo numită santeria, şi autorităţile, care stârpesc cu străşnicie manifestările creştine în şcoli, nu par să fie deranjate de dezgustătoarele lor cruzimi şi omoruri practicate în vecinătatea sau pe teritoriul şcolilor. Acum două zile am văzut doi cocoşi negri sacrificaţi după ritualul voodoo, unul în faţa liceului din cartier, altul lateral, la intrarea în parcarea studenţilor, şi nimeni n'a sărit să înlăture acest spectacol de ochii copiilor; dar cele zece porunci au fost scoase din şcoli ca să ferească ochii copiilor de această nocivă influenţă a bigotismului religios. Singure societăţile pentru protecţia animalelor mai condamnă santeria ca fiind o cruzime inutilă. Dar să revenim la descrierea ideologiei muzicii rock făcută de Mark Spaulding.

În 1950, Jalacey Hawkins, cântăreţ de *blues*, cânta: " Ţi-am făcut farmece" - *I put a spell on you*. Succesul cântecului a determinat casa Columbia Records să-l lanseze, dar nu în ritm molcom de *blues*, ci în aşa fel încât să aibă mai mult succes de public. Arnold Matson, inginerul care înregistra, văzând că nu reuşeşte nicicum cântecul, l-a întrebat pe cântăreţ ce anume îl face să cânte bine, şi acesta i-a răspuns: "Petrecerile." Inginerul a organizat pe loc o petrecere, trimiţând pe cineva să cumpere necesarul - şi după ce-au mâncat şi băut vinul, inginerul l-a văzut cu uimire pe Hawkins nu numai cântând din toate puterile, dar grohăind, urlând, gâlgâind, scoţând sunete necunoscute, oficiind ca un preot voodoo, ca un posedat. Întrebat după aceea, Hawkins nu-şi mai amintea nimic din ce făcuse. Apoi a intervenit reţeaua stabilimentului, cu grijă instaurată în decursul secolului ca să ocupe toate poziţiile cheie în cultură şi distracţii. Reţelele de radio din Statele Unite şi Canada au lansat înregistrarea, disk jockey-ul Alan Freed a intervenit cu influenţa lui, şi peste noapte necunoscutul Jalacey Hawkins a devenit o celebritate care şi-a luat numele de Screamin' Jay Hawkins, "Urlătoru'", împodobindu-şi imaginea cu un cap de mort numit Henry care fumează o ţigară, cu şerpi, obiecte de cult voodoo, foc, oase de mort, şi un coşciug în flăcări din care se ridică la începutul spectacolului. Lui Hawkins nu i-a venit greu să-şi adapteze programul la voodoo căci a fost crescut de o indiană din tribul blackfoot care era preoteasa unui cult păgân. Hawkins spune: "Dacă mama mea indiană blackfoot ar fi venit din Africa, ar fi fost o lecuitoare-vrăjitoare; dacă venea din New Orleans, ar fi fost o preoteasă voodoo. Eu doar le cânt pe astea" (pp. 37-41).

Alţi zei care participă în religia rock'n roll-ului vin de la hinduism. Ellas McDaniel, care şi-a luat numele de scenă Bo Diddley, cântă "cravata mea e o cobră/ am o casă nouă la margine de drum/ făcută din piele de şarpe cu clopoţei/ am un coş nou nouţ pe casă/ făcut dintr'un craniu de om" (*I wear a cobra snake for a necktie/ I got a brand new house on the roadside/ Made from a rattlesnake hide/ I got a brand new chimney made on top/ Made out of a human skull*). Zeul hindus Şiva este cel care poartă şerpi cobra în jurul gâtului şi coliere făcute din craniile oamenilor ucişi de el, căci el este zeul distrugerii în trinitatea hindusă; iar grupul rock care a reintrodus cântecul lui Bo Diddley se numeşte Distrugătorii. Bo Diddley mai cântă: "Mâna mea e de piatră funerară şi mintea mea e de cimitir/ Am 22 de ani şi nu-mi pasă dacă mor" (*I have a tombstone hand and a graveyard mind/ I am 22 and I don't mind dyin'*). Alţi cântăreţi disco care-l emulează recomandă copulaţia cu trupul unei femei moarte. Această cultură a cadavrelor şi descompunerii, zice Spaulding, este a yogi-lor hinduşi (pp. 42-47).

Un alt muzician rock cu care cânta Jimi Hendrix adesea şi care-şi zicea Rocki (de fapt se numea Kwasi Dzidzornu) era fiul unui vraci voodoo din Gana, în Africa occidentală. Când l-a auzit prima dată pe Jimi Hendrix, Rocki l-a întrebat în cele câteva cuvinte englezeşti pe care le învăţase cum de ştie să reproducă aşa de exact zgomotul tobelor care bat în ceremoniile vrăjitoreşti voodoo; căci ce cânta Jimi era ce se cânta în ceremoniile zeului Oxun al tunetului şi trăznetului din Gana, şi felul în care dansa Jimi pe scenă era felul în care dansa vraciul voodoo, tatăl lui Rocki, în Gana, în cinstea lui Oxun. Cu un an înainte de-a muri, în 1969, Jimi spunea într'un interview acordat revistei *Life*: "Poţi hipnotiza lumea cu muzica, şi când sunt cel mai vulnerabili poţi să instili în subconştientul lor orice vrei". Adept al reincarnării, proiecţiei astrale, vrăjitoriei şi posesiunii demonice, Jimi Hendrix consuma stupefiante ca LSD, haşiş, THC şi STP, un halucinogen puternic; ca şi The Beatles care cântau multe cântece în onoarea acestor halucinogene (de exemplu cântecul *Lucy in the Sky with Diamonds* care în acronim dă LSD), Jimi glorifică aceste stupefiante în cântece ca *Stars That Play with Laughing Sam's Dice*, unde recunoaştem acronimele halucinogenelor STP şi LSD. Prietenul şi producătorul lui Hendrix, Alan Douglas, povesteşte că Jimi Hendrix credea că este posedat; şi amanta lui Hendrix, Fayne Pridgon, relateaza aceeaşi convingere a lui Hendrix că era posedat de un demon. Biograful acestei mari valori culturale care este

Jimi Hendrix, David Henderson, povesteşte cum un prieten de-al lui Hendrix auzind ţipete a dat buzna în dormitorul acestuia ca să-l vadă cum Hendrix izbea cu furie capul unei fete numite Meryl de podea şi aceasta ţipa în spaima morţii. Cea mai comună manifestare a ideologiei şamaniste, vrăjitoreşti, hinduse, voodoo şi satanice a muzicii rock este violenţa împotriva victimelor (pp. 48-51).

Spaulding numeşte două grupuri de rock puternic ancorate în voodoo: The Rolling Stones şi The Talking Heads. David Byrne, principalul muzicant din The Talking Heads, este adânc introdus în cultul voodoo candomblé din Brazilia, pe care caută să-l bage pe gâtul publicului american cu ajutorul mass-mediei stabilimentului: la 5 Iunie 1989 televiziunea publică, adică cea plătită din banii noştri, ai contribuabililor, şi difuzată în toată ţara, a transmis emisiunea în care David Byrne glorifica acest cult primitiv şi crud din Bahia, Brazilia. David Byrne însuşi a subliniat în 1989 în publicaţia *Rolling Stone* identitatea dintre voodoo-ul tribului african Yoruba şi muzica rock. Şi profesorul de Istoria Artelor Africano-Americane Robert Farris Thompson de la Universitatea Yale remarcă în acelaşi număr al aceleiaşi reviste că ceremonia voodoo prezentată de David Byrne urmăreşte, ca toate ceremoniile voodoo, să transpună publicul într'o stare hipnotică. David Byrne, muzicant influent şi premiat pentru muzica filmului *The Last Emperor*, citează rock-ul lui Little Richard ca exemplu de asemănare cu vrăjitoria voodoo. Little Richard însuşi spune: "Ce cred eu despre rock 'n roll - şi s'au spus multe despre ce cred eu în decursul anilor - e asta: eu cred că muzica asta e demonică. Am văzut grupurile de rock şi de punk-rock din ţara asta. Şi unele din cântecele lor sunt demonice. Ei sunt împotriva lui Dumnezeu. Mare parte din ritmuri azi sunt luate din voodoo, de la tobele voodoo" (pp. 52-55).

Anglia, ţara în care s'au înfiripat societăţile oculte ale teozofiei, ordinului hermetic al zorilor aurite, ordinului stelei de argint, francmasoneriei şi rosicrucianismului, ţara în care vrăjitoria fusese interzisă oficial, pe la mijlocul acestui secol cunoştea o reînflorire a vrăjitoriei şi occultismului în care rock & roll-ul şi-a jucat şi el rolul. David Sutch, un adept englez al lui Little Richard, Chuck Berry, Jerry Lee Lewis şi Screamin' Jay Hawkins, care a fost aşa de mult influenţat de aceştia încât a introdus porecla de "Screaming" (urlătorul) în numele lui, zicându-şi Screaming Lord Sutch, îşi începea spectacolul cu orchestra cântând un marş funebru şi cântăreţii urlând ca nişte strigoi în microfoane; apoi apărea o procesiune de călugări cu

capetele acoperite de glugi care purtau un coşciug luminat de două torţe; trecând printre public, coşciugul era urcat pe scenă; se auzeau trei ţipete teribile, după care un trup însângerat lipsit de cap apărea din coşciug. Cântecele de rock pe care le-a scris Screaming Lord Sutch îl celebrează pe ucigaşul în serie Jack the Ripper, care desmembra prostituatele ucise de el cu scalpelul. Şi recuzita lui de scenă favorită e coşciugul, în conformitate cu tradiţia tantrică hindusă, conform căreia yogi-ul se culcă într'un coşciug alături de un corp în putrefacţie pentru a-şi purifica spiritul. Tal Brooke explică practica tantrică în cartea sa *Riders of the Cosmic Circuit* din 1986: "Supunerea prin degradare - să mănânci fecale, copulare cu cadavre, canibalism, sacrificii umane - 'să explodăm moravurile convenţionale' - orgii, adorarea zeului Şiva ... Şiva ... Satana, cel din vremuri vechi." S'ar zice că recuzita asta de scenă e doar joc de teatru, scrie Spaulding; dar mulţi membri ai orchestrelor lui David Sutch au ajuns adevăraţi adepţi ai satanismului pe această cale (pp. 57-60).

Părintele ritmului şi muzicii blues în Anglia, Graham Bond, se credea fiul satanistului notoriu Aleister Crowley. Atât Bond cât şi soţia lui, cântăreaţa Diane Stewart, erau adepţi devotaţi ai satanismului, fondând orchestra Holy Magick, "magie sfântă", în titulatura căreia au păstrat ortografia favorizată de Crowley. După nereuşita acestei orchestre Bond a fondat alta numită Magus, "vrăjitorul", şi după nereuşita acesteia a murit în mod misterios la 37 de ani. După ce-a ieşit dintr'un spital de boli mintale, trupul lui neînsufleţit a fost găsit sub un metrou, şi nimeni n'a putut afla cauza morţii. Un vânzător de înregistrări de muzică rock i-a spus autorului nostru că Bond ar fi murit din cauza unui blestem de-al unui vrăjitor inamic lui numit Kenneth Anger, care era ca şi Bond un adept de-al lui Aleister Crowley. Dacă a fost blestemul de vină nu ştim, dar ce ştim e că sataniştii abuzează de stupefiante şi că influenţa lor în muzica rock este imensă, cu numeroase grupuri bine cunoscute şi mult admirate de tineret, ca Rainbow, Deep Purple, Led Zeppelin, Procom Harum, The Who, Cheap Trick, orchestra Mahavishnu, grupul Jeff Beck, Blind Faith, the Yardbirds, the Jim Hendrix Experience, şi cu actorii care-au jucat în filmul de inspiraţie satanică *Jesus Christ Superstar* (pp. 61-62).

Spaulding e de părere că voodoo, şamanismul, hinduismul tantric, şi satanismul n'ar fi putut înlocui creştinismul şi dărâma civilizaţia creştină în Anglia şi America în anii 1960-1970 aşa cum au făcut-o dacă ar fi fost prezentate publicului direct şi nemijlocit, căci publicul le-ar fi

întâmpinat cu dezgustul binemeritat; dar aşa, îmbrăcate în muzica rock, au cucerit minţile acelei generaţii şi au creat un tineret lipsit de tradiţie culturală şi civilizaţie, îndobitocit şi abrutizat, ce se crede superior civilizaţiei de care nu mai e capabil (p. 63).

Aleister Crowley purtând pentagrama cu vârful în jos şi cu trăznetul în interior

Cine deschidea televizorul în America la 9 Februarie 1964 vedea patru tineri britanici frumuşei şi simpatici cântând în faţa unui public care urla în delir aşa de tare încât *I want to hold your hand*, cântecul celor patru tineri care-şi ziceau The Beatles, nici nu se auzea. Dar s'a auzit apoi în toată lumea (şi azi îl ştim aşa de bine încât l-am putea reproduce din memorie), şi imaginea celor patru tineri bine bărbieriţi, cu părul scurt frumos pieptănat, şi îmbrăcaţi modest şi corect, a devenit universală. Imaginea aceasta fusese cu grijă elaborată de mânuitorul lor, căci în realitate ei preferau să poarte pe scenă jachete negre de piele şi pantaloni blue jeans jerpeliţi, ca huliganii din ghetourile negre. Hainele lor favorite au fost excluse din imaginea lor internaţională, ca să nu provoace repulsie publicului care i-ar fi putut identifica. Schimbarea în costumul de scenă n'a schimbat nimic însă din felul lor de viaţă, care a rămas acelaşi: John, Paul, George şi Ringo trăiau în orgii, droguri, şi muzică rock. Dar scopul lor nu era să înveţe tineretul cum să fie promiscuu, zice Spaulding, ci să-l înveţe cu binişorul şi în mod atrăgător cum să urască creştinismul şi să-l dispreţuiască pe Isus Christos. John Lennon, unul dintre The Beatles, a spus într'un interview dat ziarului *The Evening Standard* în 1966: "Creştinismul va dispare ... Azi avem mai mult succes de public decât Isus". Paul McCartney, altul dintre ei, spunea: "nici unul din noi nu crede în Dumnezeu". George Harrison, al treilea, zicea: "Hinduismul e mai valabil decât orice conţine creştinismul". Şi al patrulea, Ringo Starr, conchide: "Noi nu suntem anti-christ. suntem doar împotriva creştinismului ... Isus Christos e mort". Până şi ataşatul lor

pentru presă, Derek Taylor, a fost uimit: "Şi eu sunt împotriva lui Christos ... dar ei sunt aşa de acerbi împotriva lui Christos încât mă şochează până şi pe mine, ceea ce nu e un lucru uşor". The Beatles venerau în schimb eroi ca Karl Marx,guru-ul Sri Paramahansa Yogananda şi satanistul Aleister Crowley, cu ale cărui învăţături ideologia lor are foarte multe în comun.

Ca şi John Lennon, Crowley se ocupa de tarot şi numerologie şi-şi baza doctrina pe hinduismul tantric. Trei dintre Beatles erau adepţii lui Maharishi Mahesh Yogi şi practicau meditaţia transcendentală (despre acesta vezi *Până unde am ajuns 1994*, p. 64). Al patrulea, George Harrison, practica hinduismul fără acest yogi. Dar ceeace toţi patru practicau la unison era stupefiantul halucinogen LSD, tartratul acid dietilaminic D-lisergic prescurtat LSD-25 sau LSD. Această substanţă chimică are virtutea de a procura mult mai rapid celor care-l consumă aceleaşi halucinaţii pe care le-au obţinut practicanţii yoga şi ai meditaţiei transcendentale mult mai încet timp de mii de ani. Cel care a descoperit drogul LSD în 1943, Dr. Albert Hofmann, a menţionat capacitatea acestui drog de a aduce pacientul în stare de meditaţie hinduistică orientală. George Harrison povesteşte într'un interview acordat revistei *Rolling Stone* în 1987 cum adora el în 1966 zeiţa Kali în Calcutta, condus la aceasta prin consum de LSD. Un alt muzician rock, Eric Burdon de la grupul britanic The Animals, relevă de asemenrea legătura dintre halucinogenul LSD şi întâlnirea spiritistă dintre el şi Kali, zeiţa morţii şi distrugerii, pe care o întâlneau grupurile de cântăreţi rock, pictori, agenţi culturali şi alţi "intelectuali" cunoscuţi lui. Spaulding dă o listă care conţine 36 nume de orchestre şi cântăreţi de rock care consumau LSD, nume probabil binecunoscute tineretului cultivat şi superior care dispreţuieşte civilizaţia noastră simplă creştină, nume ca The Beatles, The Rolling Stones, The Moody Blues, Pink Floyd, The Grateful Dead, The Ramones; nume ca Elvis Presley, Little Richard, Bob Dylan, Arlo Guthrie. În afară de consumul de stupefiante halucinogene, aceştia au în comun atracţia pentru hinduism şi ura pentru Christos (pp. 67-79).

Unul dintre marii învăţători ai cântăreţilor şi orchestrelor de muzică rock a fost Aleistar Crowley, a cărui autobiografie de peste 1.000 de pagini Spaulding o rezumă în câteva pagini aici. Edward Alexander Crowley s'a născut la Lemington în Anglia la 12 Octombrie 1875 într'o familie care adera la secta protestantă extremistă a Fraţilor de la Plymouth (the Plymouth Brethren). Singura literatură recomandată era

Biblia, în care Apocalipsul şi descrierile balaurului l-au fascinat în special pe tânărul Alick, cum îi spuneau părinţii, care adesea se vedea pe sine însuşi ca cel al cărui număr e 666. Tatăl său, Edward Crowley, s'a îmbogăţit din vânzarea de bere numită Crowley Ale, deşi secta la care aparţinea interzice consumul alcoolului. Această ipocrizie (frecventă la membrii sectelor care sunt tot timpul cu Vechiul Testament în gură) şi alte exemple de ipocrizie observate în timpul copilăriei lui printre aceşti fervenţi cititori ai Vechiului Testament care-i făceau avansuri sexuale, l-au împins pe Crowley departe de pretinsul lor creştinism. Tatăl său murind când Alick avea 11 ani, tânărul Crowley, pe care ipocrizia şi cruzimea sectei the Plymouth Brethren îl determinaseră să urască creştinismul şi pe Isus Christos pe care aceştia pretindeau că-l venerează, şi-a schimbat numele în Aleister şi s'a lansat într'o viaţă de orgii care a durat o jumătate de secol şi s'a întins pe mai multe continente. Mama lui îi zicea "bestia din Apocalips al cărei număr e 666", fapt care-i plăcea foarte mult tânărului Crowley, angajat în consumul de stupefiante, relaţii homosexuale şi bisexuale, magie neagră şi toate perversiunile imaginabile. Crowley a avansat repede în rangurile unei organizaţii oculte numite Ordinul Hermetic al Zorilor Aurii (The Hermetic Order of the Golden Dawn), care-şi deriva ideologia de la teozofie, rosicrucianism, gnosticism, cabala talmudică şi alte învăţături anticreştine. Crowley şi adepţii lui urmau drumul prescris de tantra hindusă, cu sacrificii de sânge, magie neagră, folosirea halucinogenelor, copulaţii perverse cu animalele, şi ingerarea de fecale umane. Scrierile lui Crowley, foarte populare în cercurile oculte de azi, conţin recomandări despre binefacerile posesiunii demonice şi exprimă clar ura lui pentru ceea ce el numeşte "religia la care [oamenii] îi zic creştinism, diavolul cărora li se închină numindu-l Dumnezeu," jurând că are să le distrugă pe amândouă. Proclamându-se pe sine însuşi mesia, Crowley şi-a înfiinţat o biserică numită Thelema astăzi, ale cărei doctrine au format ideologia următoarelor grupări de rock: The Beatles, Ozzy Osbourne şi Black Sabbath, The Rolling Stones, Marc Bolan şi T. Rex, David Bowie, Graham Bond şi the Holy Magick Band, Jim Morrison şi The Doors, Sting, Jimmy Page şi Led Zeppelin, Daryl Hall şi Hall & Oates, Tom G. Warrior şi Celtic Frost, Stiv Bators şi Lords of the New Church, Nige Rockett şi Onslaught, King Diamond, Genesis P. Orridge şi Psychic TV, Bruce Dickinson şi Iron Maiden, Glenn Danzig şi the Misfits şi Samhain. Spaulding înşiră aceşti

cântăreţi şi aceste orchestre după ce le-a studiat în amănunţime şi s'a convins de ura lor nestinsă împotriva creştinismului. În 1947, la înmormântarea lui Aleister Crowley, discipolii lui au recitat conform dorinţei mortului poezia scrisă de el *Hymn to Pan*, "Imn lui Pan", care conţine versurile: "*I rave and I rape and I rip and I rend/ Everlasting world without end* - Devastez şi violez şi rup şi sfâşiu/ Pe o lume fără de sfârşit" (pp. 80-87).

Figura sihastrului din cărţile de tarot, reprodusă pe coperta interioară a albumului Led Zeppelin IV

Unul dintre cele mai cunoscute şi iubite grupuri de muzică rock este Led Zeppelin, format cu parte din membrii grupului Yardbirds de către Jimmy Page, principalul muzician la ghitara electrică. Viaţa lui Jimmy Page consta, ca şi a lui Aleister Crowley, din orgii sexuale (inclusiv copulaţia cu animale), consumul de halucinogene, hinduism şi ocultismul magiei negre. După 1970, după ce l-a cunoscut pe Kenneth Anger, un discipol de-al lui Crowley, Jimmy Page a început să fie mai puţin obsedat de copulaţie şi din ce în ce mai mult de artele oculte, în aşa măsură încât a cumpărat casa în care locuise Aleister Crowley din Scoţia, pe malul lacului Loch Ness în care se zice că trăieşte un "balaur", şi a zugrăvit-o în interior cu simboluri oculte. Influenţa lui Crowley canalizată prin Jimmy Page s'a făcut resimţită în rock-ul orchestrei. Pe înregistrări, pe banda interioară a discurilor, a apărut legea lui Crowley "Fă ce-ţi place" (*Do what thou wilt*). Pe coperta interioară al celei de-a patra înregistrări de-a lor a apărut o ilustraţie din tarot; Jimmy cumpărase şi cărţile de tarot care-i aparţinuseră lui Crowley, împreună cu recuzita vrăjitorească şi multe cărţi şi manuscrise de-ale lui Crowley. Ilustraţia publicată pe albumul muzical este cartea de tarot numită sihastrul, care simbolizează puterea ocultă şi "lumina adevărului". În interiorul lanternei pe care o ţine sihastrul în mâna ridicată străluceşte steaua cu şase colţuri, hexagrama, cunoscută uneori ca

steaua lui David, alteori ca Lucifer, izvorul luminii. Unul din cântecele din acest album, pe care staţiile de radio l-au difuzat cu predilecţie, mai frecvent decât oricare altul (susţinând că era cerut de ascultători) este *Stairway to Heaven*, "Trepte spre cer", ale cărui versuri au fost scrise de către Robert Plant în mod "automat" sub dictarea spiritelor din lumea cealaltă, zice Plant. Scrisul ăsta "automat" sub dictatul spiritelor era practicat de Swedenborg şi secta lui a Noului Ierusalim în secolul 18, şi este practicat astăzi şi de Ruth Montgomery, care-şi zice "crainicul religiei Noii Ere - New Age". Versurile acestui cântec, aparent lipsite de sens, în realitate sunt ecouri şi fragmente din scrierile lui Aleister Crowley. Astfel, *When I look to the west,* "când privesc spre apus", reflectă practica iniţierii în magia neagră care începe prin a privi spre apus, unde neofitul îl zăreşte pe Domnul Apusului care-l încurajează să persiste în magia neagră după primul stadiu în care circumambulase prin templu legat la ochi şi condus după un anumit plan geometric. "În apus neofitul primeşte energie", scrie Crowley. "Cântăreţul din nai" (*the Piper*) pomenit în *Stairway to Heaven*, cântec care şi astăzi inundă staţiile de radio care difuzează muzică pentru tineret, este zeul Pan, domnul vrăjitoarelor şi al sexualităţii bestiale (pp. 89-95).

Cântecul imediat premergător lui *Stairway to Heaven* în acest album este cântat de Sandy Denny, singura invitată să cânte cu Led Zeppelin, cotată în 1970 şi 1971 ca cea mai mare cântăreaţă a Angliei în sondajul revistei *Melody Maker.* Sandy a murit tânără căzând pe scări în propria casă (alţi asociaţi de-ai lui Robert Plant morţi prematur sunt fiul lui, şi toboşarul orchestrei, John Bonham). Pe coperta albumului care conţine aceste cântece e reprezentat un peisaj compus din trepte neregulate mari de piatră pe care se caţără fetiţe în pielea goală. Pe coperta interioară a albumului muzical următor imprimat de Led Zeppelin, intitulat *Houses of the Holy* (Case ale sacrului) e zugrăvit un bărbat chel gol puşcă care aduce cu Aleister Crowley şi care ridică în spre o sursă de lumină trupul unei fetiţe goale ca un preot păgând pe cale de a oficia un sacrificiu. Crowley, chel ca o bilă cea mai mare parte a vieţii, practica ceeace el numea "magie sexuală" totdeauna gol puşcă. Şi alte cântece ulterioare arată influenţa lui Crowley: ura lui pentru Isus Christos, pe care-l batjocoresc versurile muzicii cântate de Led Zeppelin, apoi devoţiunea hindusă (în cântecul *Kashmir* de exemplu). Alţi muzicieni şi alte orchestre rock profund influenţate de Crowley sunt Ozzy Osbourne, ajuns aproape dement, apoi John Lennon, The Beatles şi The Rolling Stones. Toboşarul acestora din urmă, Brian

Jones, era convins că cineva a aruncat un blestem voodoo asupra lui; nu ştim dacă e adevărat, ştim însă că Brian Jones a murit tânăr şi în mod ciudat în 1969, şi că The Rolling Stones continuă să practice voodoo. Influenţaţi de Crowley mai sunt Sting, care, după ce l-a studiat pe Crowley şi pe Carl Gustav Jung, s'a dus în pădurile amazoanelor să danseze gol puşcă cu şamanii locali în ceremoniile lor; Marc Bolan care a trăit doi ani la Paris cu unul care practica magia neagră ca să-i aducă succes şi avere, mort tânăr; Jim Morrison, mort tânăr şi el, care s'a "căsătorit" cu o vrăjitoare bând sângele lor emestecat într'o cupă şi invocând Zeiţa (aceeaşi care se invocă la Naţiunile Unite); Graham Bond, mort tânăr, care se credea fiul lui Crowley; Stiv Bators, cântăreţul orchestrei The Lords of the New Church ("Domnii Noii Biserici"), care cânta: *I heard the Devil curse/ I recognized my name* ("L'am auzit pe diavol blestemând/ şi mi-am recunoscut numele") şi *Do what thou wilt/ This is the law* ("Fă ce vrei/ Aşa e legea"), mort şi el în Franţa în Iunie 1990. Spaulding subliniază că devoţiunea pentru diavol pentru a căpăta în schimb glorie şi avere nu aduce decât nenorocire şi moarte; toţi aceşti adepţi ai magiei negre se cred favoriţii zeului lor Lucifer, când în realitate, spune Spaulding, sunt doar unelte folosite şi aruncate la gunoi (pp. 96-101).

Coperta albumului Onslaught

Cei care practică hinduismul tantric şi meditează contemplând figura geometrică numită Shyama yantra vor avea contact cu zeiţa sau vor fi transpuşi în altă stare, zice cartea *The Tantric Way*. Shyama este un nume al zeiţei morţii Kali, şi yantra contemplată de adepţii ei are o pentagramă în centru. Dr. Suresh Chander Verma, fost preot hindus convertit la creştinism, l-a asigurat pe Spaulding că pentagrama (o stea cu cinci colţuri înscrisă într'un cerc - cercul poate lipsi însă, fiind subînţeles) se găseşte pe monumente hinduse vechi de mii de ani. Locotenent Colonelul Michael Aquino, fost membru al Bisericii Satanei a lui Anton Szandor La Vey din California dar dat afară de acesta pentru "nesinceritate", şi-a înfiinţat o biserică proprie a Satanei numită Templul lui Set tot în California, şi în biserica lui pentagrama joacă un rol principal. Pentagrama joacă un rol principal şi în asasinatele în serie comise de sadici şi criminali care

practică satanismul; poliţia găseşte zilnic pentagrama la locul acestui fel de omoruri. Astfel, ucigaşul serial Richard Ramirez care-şi zicea *the night stalker*, "cel care te pândeşte noaptea", avea obiceiul să mâzgălească o pentagramă pe perete cu sângele victimelor. Ucigaşul în serie Ricky Kasso purta o pentagramă când a fost arestat pentru uciderea rituală a lui Gary Lauwers, căruia i-a scos ochii şi pe care l-a înjunghiat apoi de 17 ori. În scrierile mai vechi se diferenţiază între pentagrama cu vârful în sus, îndreptată spre cer, care ar aparţine magiei albe, şi pentagrama cu vârful în jos, care aparţine magiei negre şi este nocivă; dar LaVey, preotul Satanei, scrie în cartea sa *The Satanic Bible* - Biblia satanică: "Nu există nici o diferenţă între magia albă şi cea neagră ... În tradiţiile religioase clasice, magia albă e practicată în scopuri altruistice, binefăcătoare şi bune; iar magia neagră e folosită pentru auto-preamărire, pentru a câştiga putere şi în scopuri rele. ... Nimeni pe lume n'a studiat ocultismul, metafizica, yoga, sau orice altă ramură de magie albă fără să urmărească satisfacţia glorificării eului şi putere personală" (pp. 103-112).

Pentagrama cu vârful în jos este simbolul grupului de muzică rock Mötley Crüe, care se mândreşte cu imaginea de satanişti pe care o are în ochii publicului şi caută s'o augmenteze. Ani de zile membrii acestei orchestre purtau pentagrama întoarsă'n jos pe o banderolă pe frunte, şi prima lor înregistrare o are pe copertă. Iată citate din cântecele lor: *"Out go the lights in goes my knife/ Pull out his life/ Consider that bastard dead* - Lumina stinsă, cuţitul meu înjunghie/ Scoate-i viaţa din trup/ Consideră-l pe ţopârlan mort"; *"Not a woman but a whore/ I can just taste the hate/ Well, now I'm killing you/ Watch your face turn blue* - Nu eşti femeie, eşti o otreapă/ Simt gustul urii/ Ei bine, acum te ucid/ Uite cum te'nvineţeşti la faţă"; *"The blade of my knife/ Faced away from your heart/ Those last few nights/ It turned and sliced you apart/ I loved you so I set you free/ I had to take your life/ Killing you helped me keep you home* -Lama cuţitului meu/ Era întoarsă dinspre inima ta/ Aceste ultime nopţi/ S'a'ntors şi te-a despicat/ Te-am iubit şi te-am eliberat/ A trebuit să-ţi iau viaţa/ Ucigându-te am putut să te ţin acasă". Pe copertele înregistrărilor lor, în care se cântă despre tot felul de perversiuni sexuale (lesbianism, sado-mazochism, viol în grup), sunt reprezentate cranii şi oase, un demon cu ochi roşii care împodobeşte un athame (cuţit ceremonial folosit în vrăjitorie), şi alte imagini oculte. După ce Nikki Sixx, "guristul" grupului, aproape a murit dintr'o doză prea mare de stupefiante în

1987, grupul a început să consume mai puţin alcool şi stupefiante dar a rămas la fel de devotat satanismului şi mocirlei sexuale. "N'ai vrea măcar odată să simţi cum îţi bagi cuţitul în trupul cuiva?" întreba Nikki Sixx în 1987; "n'ai decât o viaţă" (pp. 113-118).

Coperta albumului grupului Venom

Numele grupului W.A.S.P. este acronimul propoziţiei *We are sexual perverts* - suntem perverşi sexuali, sau al propoziţiei *We are Satan's People* - suntem oamenii Satanei, sau al propoziţiei *We ate Santa's pajamas* - am mâncat pijamaua lui Moş Crăciun. Nimeni nu ştie precis şi membrii grupului păstrează secretul, dar "suntem perverşi sexuali" este înscris pe banda interioară a primei lor înregistrări. Membrii grupului au folosit pentagrama şi cântă astfel de versuri ca: "*I am a sadist that rips the flesh/ I take the women, curse those who enter,/ I am a killer and a tormentor* - Sunt un sadic ce sfâşie carnea/ Iau femeile, îi blestem pe cei ce intră/ Sunt ucigaş şi călău". În una din primele lor apariţii pe scenă, membrii grupului beau vin dintr'un craniu, după un ritual tantric practicat încă şi astăzi în India cu vin sau sânge; în alt spectacol mimau uciderea unei femei într'un sacrificiu ritual tăindu-i gâtul. Un altul profund influenţat de pentagramă e Glenn Danzig, fost membru al grupului Misfits care purtau un smoc de păr tras în jos între ochi numit "bucla diavolului" şi ale căror înregistrări aveau coperte pline de cadavre în putrefacţie şi pentagrame. După dizolvarea grupului, the Misfits s'au regrupat în Sanhaim, grup ce şi-a luat numele de la sărbătoarea celtică druidică în cinstea zeului Cerunnos sau Kernos, un zeu ce apare ca un vânător cu coarne, şi în cinstea căruia de 31 Octombrie se sacrifică copii. (Această sărbătoare e mult promovată azi în America sub numele de Halloween. Părinţii care se plâng de accidentele pe care le suferă copiii lor când se duc la petreceri de Halloween, ca otrăviri cu bomboane etc., se întreabă oare dacă cei ce otrăvesc bomboanele nu cumva îl cinstesc pe acest zeu cu coarne?). Grupul Samhain al lui Danzig cânta muzică intitulată "*All Murder - All Guts - All Fun* -Totul e ucidere - totul e curaj - totul e amuzant", şi cântece despre copulaţia cu un demon feminin. După ce s'a dizolvat şi acest grup, Danzig are acum un grup cunoscut doar ca Danzig. Una dintre cămăşile tricotate de bumbac ale lui Danzig poartă o imagine mare gândită de el chiar, după spusele lui, care reprezintă un monstru strangulându-l pe Isus Christos căruia îi şiroiesc ochii de sânge. Cântecele pe care le cântă Glenn Danzig conţin versuri ca: "*Let the darkness rise again/ ... /Need your /Life/Feed it to me!* - Să fie din nou întuneric/ ... /Îmi trebuie/ Viaţa ta/ Dă-mi-o să mă hrănesc cu ea!". Un alt cântec de-al lui, *Serpent Jesus* - Isus Şarpele, conţine poveşti despre Christos luate din literatura cabalistică şi apocrifă (pp. 119-127).

Coperta albumului grupului Slayer

Dac'ar fi întrebaţi dacă sunt satanici sau practică voodoo ori şamanismul, membrii grupului rock Rush ar răspunde că nu sunt, dar emblema lor este un bărbat gol care priveşte fix o pentagramă. Bărbatul trebuie să fie gol; vracii şi vrăjitoarele contemporane se dezbracă complet când îşi oficiază ritualurile, "îmbrăcându-se cu cerul", zic ei. Mulţi yogi indieni sărbătoresc ziua zeului lor defilând goi puşcă pe stradă. Grupul Rush cântă versuri ca: "*We are the priests of the temple of Syrinx/ All the gates of life are held within our walls/ Hold the Red Star proudly high in hand!* - Suntem preoţii din templul zeiţei Syrinx [soţia zeului Pan]/ Toate porţile vieţii sunt între pereţii noştri/ Ridică steaua roşie cu mândrie în mână!" Steaua roşie cu cinci colţuri pe care noi o asociam cu ocupaţia sovietică este pentagrama (există o legătură între cabala şi simbolistica sovietică dar nu e aici locul pentru a o investiga). Alte cântece de-ale gurului vorbesc despre extratereştri care vin pentru a-i învăţa pe pământeni înţelepciunea; acestea derivă direct din doctrina Noii Ere, New Age, pe care Spaulding o cunoaşte bine căci şi el scria astfel de cântece pe vremea când era unul din aceşti muzicieni rock. Noţiunile Noii Ere regăsite în cântecele grupului Rush sunt spirala, numărul apocaliptic 666, proiecţiile astrale, oracolul. Prima parte a albumului lor intitulat **2112** se încheie cu sinuciderea solistului. Partea doua începe cu un cântec despre stupefiante şi halucinogene, consumate în ţara lor

de origine - Columbia, Jamaica, Mexic, Tailanda, Liban, Afganistan, Nepal; fiecare localitate pomenită în cântec este renumită pentru o anumită producţie de marijuana, opiu sau haşiş cu anumite caracteristici. Şi ultimul cântec din album conţine doctrina Noii Ere, New Age, ca şi cele două înregistrări ale acestui grup care-au urmat. Ultima dintre acestea are pe copertă fotografia unui creier omenesc mare pe ale cărui hemisfere stau două figuri omeneşti: pe una e un tânăr gol puşcă dansând ecstatic, pe cealaltă un bărbat complet îmbrăcat, cu pălărie şi cravată, haină şi umbrelă. Aceasta este o reprezentare a teoriei New Age despre cele două jumătăţi ale creierului, dintre care cea stângă e domeniul disciplinelor şi gândirii exacte, iar cea dreaptă e sediul artei, muzicii, senzualităţii etc. Marylin Ferguson, autoarea unei cărţi de bază a cultului Noii Ere intitulată *The Aquarian Conspiracy*, scrie: "Meditaţia, psalmodierea monotonă şi alte tehnici similare sporesc coerenţa şi armonia din undele creierului; ele sincronizează mai bine cele două jumătăţi ..." . Cultul Noii Ere nu este duşmanul altor culturi păgâne; singura religie pe care urmăreşte s'o distrugă e creştinismul. Astfel, Geddy Lee din grupul Rush cântă despre Apolo şi Dionisus; iar în cântecul *Witch Hunt* - vânătoarea de vrăjitoare, principalul poet al grupului, Neil Pert, atacă creştinismul numindu-i pe creştini "nebuni - *mad men*". Neil Pert este discipolul unei aşa-zise filozoafe numită Ayn Rand, al cărei discipol este şi Anton Szandor LaVey, preotul cultului Satanei din California (pp. 127-136).

Coperta albumului grupului Celtic Frost

Altă orchestră de muzică rock care foloseşte pentagrama cu vârful în jos, care uneori circumscrie capul de diavol-capră numit baphomet, este Venom, care cântă versuri ca: "*Damnation has sunk its talons deep into the womb of utopia spilling forth great streams of virginal purity and bliss. The golden throne of tetragrammaton is ablaze. His majesty sits proud, the joyous drones of celebrations enact scenes of blasphemy, lust and destruction raping the Holy Trinity* - Damnaţiunea şi-a înfipt adânc ghiarele în pântecul utopiei lăsând să

iasă şuvoaie de puritate virginală şi fericire. Tronul de aur al tetragramaton-ului e în flăcări. Maiestatea sa şade mândru, psalmodiile voioase de celebrare realizează scene de blasfemie, poftă sexuală şi distrugere violând Sfânta Treime". Şi alte orchestre de rock blasfemiază şi-l blestemă pe Christos. Astfel sunt Onslaught, care cântă: "*To slaughter the Christian hordes/ ... /The Nazarene will fester in hell!!* - Pentru măcelărirea hoardelor creştine/ ... /Nazarineanul să putrezească în iad!!"; Slayer, care-şi bate joc de cei care-şi pun speranţa în Christos: "*You have your own reality/ Christianity/ Jesus Saves, listen to you pray ...* - Trăieşti în lumea ta aparte/ Lume creştina/ Ia auzi cum te rogi, Isuse salvează-ne ..."; Celtic Frost, care cântă "*Subjects of flesh slaves of lust/ The cross has failed* - supuşi cărnii sclavii poftelor sexuale/ crucea e o nereuşită"; Suicidal Tendencies, al cărui cântec *Suicidal Maniac* - nebun sinucigaş, vorbeşte despre posesiune diavolească (pp. 137-144).

Alt grup care s'a ocupat cu propagarea blasfemiilor la adresa lui Isus Christos este Jefferson Airplane, al căror cântec din 1972 intitulat *The Son of Jesus* - fiul lui Isus, repetă povestea reprezentată şi în filmul pornografic *The Last Temptation of Christ* din 1988, conform căreia Maria Magdalena ar fi născut un fiu conceput cu Isus Christos. "*And he tracked the men who laid his father down/ One day the Pilate died with the fire in his side/ Herod did die too/ ... /Y'see the child knew the secrets of Egypt/ And Isis* - Şi i-a urmărit pe cei ce i-au răpus tatăl/ Într'o zi Pilat a murit cu focul în coaste/ Şi Irod a murit/ ... /Vezi, copilul ştia secretele Egiptului/ Şi-ale lui Isis", scrie Paul Kantner într'unul din cântecele orchestrei, arătând că pretinsul fiu al lui Christos şi-al Mariei Magdalena ar fi ştiut să blesteme după maniera antică egipteană - talmudică, în realitate. Dar Acest grup a fost depăşit în blasfemii de grupul Jane's Addiction al lui Perry Farrell, care în 1990 s'a căsătorit cu Casey, femeia cu care trăia de cinci ani de zile, într'un ritual santeria din Mexic, complet cu sacricii de sânge. Imagistica vrăjitoriilor santeria, care este o combinaţie de voodoo african cu fragmente de imagini ale sfinţilor Bisericii Catolice care a luat naştere în Cuba şi Mexic după încercările de creştinare a populaţiei, este mult folosită de această orchestră de rock, care a reluat o temă ce fusese folosită cu 20 de ani în urmă de grupul Jefferson Airplane, şi anume tema legăturii sexuale dintre Isus Christos cu Maria Magdalena, îmbogăţind-o cu două Marii cu care zic ei că ar fi copulat Isus Christos (pp. 145-150).

Abundă exemplele de citate în care cântăreţii de rock blasfemiază

împotriva lui Isus Christos. Mark Spaulding dă doar câteva din sutele pe care le cunoaşte. Astfel, John Lennon spune într'un interview acordat revistei *Spin* în Februarie 1987: "Povestea aceea iudeo-creştină pe care-o trăim de 2000 de ani ... nu cred că există". Madonna, cântăreaţa căreia-i place să batjocorească imaginile şi numele creştine în tot ce face, spune revistei *Musician* (ediţie specială, 1988): "Când eram mică ... Isus Christos era ca o stea de cinema, era idolul meu favorit". Donnie Wahlberg de la orchestra New Kids on the Block studiază islamul şi creştinismul şi budismul şi le găseşte echivalente (*Rollin Stone*, 18 Octombrie 1990), uitând că un musulman convertit la creştinism este adeseaori ucis de rudele lui şi uitând de faptul că musulmanii fanatici ucid, violează şi torturează creştinii cu miile în Africa astăzi şi au ars şi bombardat 200 de biserici creştine acolo. Tom Warrior de la Celtic Frost zice: "Nu credem în diavol - dar nici unul dintre noi nu crede nici în Dumnezeu" (*BOP*, Aprilie 1990). Andy Partridge de la XTC arată că "omul l-a făcut pe Dumnezeu ... ca să stăpânească alţi oameni şi în special femeile" (*Power Metal*, Februarie 1988). Ozzy Osbourne declară: "Nu cred în Isus Christos" (Dennis Corle, *The Pied Piper of Rock*). Afirmaţiile cântăreţilor de rock par luate direct din manualele de marxism. Iată câteva exemple: Leon Russel: "Vreau să spun că creştinismul constituit a făcut mai mult rău decât orice altă forţă pe care-o ştiu pe lume" (*Spin*, Septembrie 1986); Gene Simmons: "Totdeauna am vrut să fiu Dumnezeu" (Dave şi Steve Peters, *Why Knock Rock*); Mick Jager de la Rolling Stones: "Dacă Isus Christos ar fi judecat într'un tribunal modern, ar fi examinat de un doctor, găsit obsedat de o fantezie, declarat incompetent şi incapabil să-şi pledeze cauza şi trimis la un azil" (Fletcher A, Brothers, *The Rock Report*); George Harrison, unul dintre Beatles: "Hinduismul e mult mai valid decât orice creştinism" (Dennis Corle, *op. cit.*); Julian Cope: "Dacă Isus Christos s'ar reîntoarce azi, ar trebui să apară ca o pipiţă" (*ibidem*); Donovan: "Am găsit ceva mai presus decât creştinismul" (Almanahul rock 'n roll pe 1988); Daryl Hall de la Hall & Oates: "Dacă am o religie, e cea a ego-ului meu" (Jeff Godwin, *Dancing with Demons*). Dar convingerile acestor cântăreţi reies şi mai bine din versurile pe care le compun şi le cântă. Jimi Hendrix cântă: "*The story of Jesus/ so easy to explain/ ... /he was married ever/ happily after ...* - povestea lui Christos/ aşa uşor de explicat/ ... S'a însurat/ şi-a trăit fericit ..." King Diamond şi orchestra Mercyful Fate cântă: "*I deny Jesus Christ the deceiver/ And I abjure the Christian faith/ Holding in contempt all its works ...* - Îl neg pe Isus Christos cel care'nşeală/ Şi mă leapăd de credinţa creştină/ disprețuind tot ce face...". Alice Cooper cântă: "*I just came back to show you/ All my words are golden/ So have no gods before me/ I'm the light...* - M'am întors ca să-ţi arăt/ Cuvintele mele sunt toate de aur/ Să n'ai alţi Dumnezei decât pe mine/ Eu sunt lumina ...". Nige Rockett de la Onslaught cântă: "*Replacing the cross with the mark of the beast/ The kingdoms of Jesus have fallen ...* - Înlocuind crucea cu semnul bestiei/ Împărăţiile lui Christos s'au prăbuşit...". Ian Anderson cântă: "*If Jesus saves than he better save himself* - Dacă Isus mântuieşte mai bine s'ar mântui pe el...". Robert Smith de la The Cure cântă: "*I am paralyzed by the blood of Christ* - Sângele lui Christos mă paralizează". Vince Neil de la Mötley Crüe batjocoreşte rugăciunea Tatăl Nostru: "*Our father who ain't in Heaven* - tatăl nostru care nu eşti în ceruri ...". Ian Gillian de la Black Sabbath vorbeşte în persoana diavolului: "*Good life is a contradiction/ Because of the crucifixion/ If you are ready and have the need/ I will take your soul and plant my seed* - Viaţa bună e o contradicţie/ Din cauza crucificării/ Dacă eşti gata şi ai nevoie,/ Am să-ţi iau sufletul şi-am să te însămânţez". Tom Araya de la Slayer vorbeşte tot în aceeaşi persoană: "*Our Legions killing all in sight/ To get the one called Lord.../ Jesus knows your soul cannot be saved/ Crucify the so-called Lord/ He soon shall fall to me/ Your souls are damned your God has fell/ To slave for me eternally* - Legiunile noastre ucid tot ce văd/ Ca să-l ucidă pe cel numit Domnul.../ Isus ştie că sufletele voastre nu pot fi salvate/ Crucificaţi-l pe aşa zisul Domn/ În curând îmi va fi supus/ Sufletele voastre sunt damnate Dumnezeul vostru a căzut/ Să-mi fie mie sclav pe vecie ...". Richard Butler de la Psychedelic Furs cântă: "*Jesus is a woman too/ He loves like me and all of you* - Isus e şi el o femeie/ iubeşte cum iubesc eu şi cum iubiţi voi toţi". Lenny Kilmister de la Motorhead cântă: "*I don'y need religion* - n'am nevoie de religie"; şi Lemmy K. de la acelaşi grup zice: "*Obsequious and arrogant, clandestine and vain/ 2000 years of misery, torture in my name/ Hypocrisy made paramount, paranoia the law/ My name is called religion, sadistic, sacred whore* - Pioasă şi arogantă, clandestină şi vanitoasă/ 2000 de ani de mizerie, tortură în numele meu/ Ipocrizie ridicată supremă, legea e paranoia/ Numele meu e religia, sunt o târfă sadică şi sacră". Grupul Heathen explică: "*Organized religion is deaf, dumb, and blind* - religia constituită e surdă, mută şi oarbă". Jello Biafra de la Dead Kennedys cântă: "*All religions make me wanna throw up* - toate religiile mă fac să vomez".

Carl McCoy de la Fields of the Nephilim vorveşte despre un demon: "*Kthulhu calls/ You'll see, you'll see her/ ... /When she starts to call/ In the name of Jesus Christ* - Kthulhu ne cheamă/ Ai s'o vezi, ai s'o auzi/ ... /Când va începe să ne cheme/ În numele lui Isus Christos...". Andy Partridge de la XTC explică: "*I don't believe in heaven and hell/ No saints no sinners no devil as well/ No pearly gates no thorny crown-/ The Father Son and Holy Ghost/ Is just somebody's unholy hoax-/ If there's one thing I don't believe in/ It's you - Dear God* - Nu cred în cer şi'n iad/ Nici în sfinţi ori păcat ori diavol/ Nici porţi de sidef nici cunună de spini/ Tatăl Fiul şi Spiritul Sfânt/ Nu sunt decât înşelătoria profană a cuiva-/ Dacă există ceva în care să nu cred/ Acel lucru eşti tu, Dumnezeul meu drag". Jack Hues sfătuieşte: "*You better start praying to a new God* - Aţi face bine să începeţi să vă rugaţi unui Dumnezeu nou". Janis Joplin e sarcastică: "*Oh Lord, won't you buy me/ .../ Prove that you love me/ And buy the next round* - O Doamne, cumpără-mi/ ... /Arată-mi dragostea Ta/ Şi plăteşte consumaţia la crâşmă"; Roger Miret de la Agnostic Front arată de ce trebuie înlăturat creştinismul: "*Mother earth came into conflict/ With patriarchal powers* - Muma pământul se împotriveşte/ Puterii patriarhale...". Nick Cave şi orchestra The Bad Seeds cântă: "*I hear stories from the chamber/ How Christ was born into a manger/ And like some ragged stranger/ Died upon the cross/ And might I say it seems so fitting in its way/ He was a carpenter by trade/ Or at least that's what I'm told* - Aud basme din cameră/ Cum Christos s'a născut într'un staul/ Şi ca un venetic zdrenţăros/ A murit pe cruce/ Şi dă-mi voie să-ţi spun că pare aşa de bine potrivit/ Doar era tâmplar de meserie/ Cel puţin aşa mi s'a spus"; tot ei se explică în versurile: "*O my, O my, what a wretched life/ I was born on the day that my poor mother died/ I was cut from her belly with a Stanley knife/ My daddy did a gig with a drunk midwife.../ Who's that yonder all in flames/ Dragging behind him a sack of chains/ Who's that yonder all in flames/ Up jumped the devil and staked him claim* - Of, of, ce viaţă mizeră/ M'am născut în ziua în care biata mama a murit/ M'au tăiat cu brişca din pântecele ei/ Tăticul dansa cu moaşă beată.../ Cine-i acolo cuprins de flăcări/ Târând după sine un sac de lanţuri/ Cine-i acolo cuprins de flăcări/ Diavolul a sărit şi şi-a cerul drepturile". Dar adevărata ură pentru creştinism şi-o arată muzica rock chiar mai făţiş decât în cântecele acestora, zice Spaulding (pp. 151-164).

Grupul satanic Coven ["coven" înseamnă un grup de vraci sau vrăjitoare] a debutat cu o înregistrare

pe coperta căreia o faţă încoronată cu spini scoate o limbă lungă de şarpre care se înnoadă strangulând trupul unui Isus Christos miniatural, iar vârful limbii iese din nod în forma unui diavol ce-şi ia avânt ca să împlânte un cuţit în pieptul lui Christos înlănţuit. Ilustraţia demonstrează slăbiciunea lui Christos şi supremaţia Satanei, după concepţia cântăreţilor de rock. Pe copertă sunt aduse mulţumiri, după obiceiul grupurilor de rock, unora care-au ajutat sau inspirat grupul. Printre cei menţionaţi sunt Dl. şi D-na Babbitt, părinţii ghitaristului şi toboşarului grupului; Isus Christos şi Satana; şi admiratoarele grupului, numite *all rocker sluts* - "toate târfele rock 'n roll-ului". Iată câteva din versurile albumului: "*You know your heart is black as hell/ And death is in your eyes... /Preachers of the holy gospel/ Evangelists of lies/ Blessed are the men in black/ Who see through their disguise* - Ştii că inima-ţi-este neagră ca iadul/ Şi porţi moartea în ochi... / Predicatorii Sfintei Scripturi/ Evanghelistii minciunii/ Să-i binecuvântăm pe cei îmbrăcaţi în negru [sataniştii]/ Care văd prin camuflajul lor"; "*Sons of God repent your sins/ And pledge your soul to hell/ Pray that Satan will forgive/ Once your God has fell/ Expect the death of those who pray/ To a God so long since passed/ Your God is dead and now you die/ Satan rules at last* - Fiii lui Dumnezeu, pocăiţi-vă/ Dăruiţi-vă sufletele iadului/ Rugaţi-vă de Satana să vă ierte/ După căderea Dumnezeului vostru/ Aşteptaţi-vă să moară cei ce se rugau/ Unui Dumnezeu care-a murit aşa de demult/ Dumnezeul vostru e mort şi acum muriţi şi voi/ Satana domneşte înfine". Paul Hash din acest grup cântă: "*Copulation with a corpse/ Demons rape her rotting hole/ Fucked and left to die/ Virgin bitch of Christian faith/ Serves as Satan's slut/ Seduction of the Holy Father/ Casting Satan's spell/ Tortured and then crucified/ His soul shall rot in hell* - Copulare cu un cadavru/ Demonii-i violează vaginul în putrefacţie/ Regulată şi lăsată să moară/ Căţea virgină cu credinţă creştină/ Acum serveşte drept ştoarfă Satanei/ Seducţia Părintelui Ceresc/ Aruncând vraja Satanei/ Torturat şi apoi crucificat/ Sufletul lui să putrezească în iad". Paul Hash a scris majoritatea versurilor cântate de grupul Coven (pp. 165-168). Atâta ură şi blasfemii aşa de dezgustătoare la adresa lui Isus Christos n'am mai întâlnit decât în versiunile originale necenzurate ale Talmudului. Privim feţele strălucitoare de prospeţime şi frumuseţe tânără ale copiilor de 14-26 de ani, privim trupurile lor svelte şi debordând de energie şi ne cuprinde groaza gândindu-ne la ce intră în sufletele lor prin intermediul muzicii rock 'n roll.

Tinerii ascultă şi sunt cuprinşi de versuri ca ale grupului Bon Jovi,

care explică de ce căsătoria e un lucru inutil, căci dacă doi se iubesc e natural să trăiască împreună fără nici un fel de formalitate: "*I don'y need no license/ To sign on no line/ And I don't need no preacher/ To tell me you're mine/ And your daddy don't approve/ But I don't need your daddy/ Telling us what we should do* - N'am nevoie de certificat/ N'am ce iscăli/ Şi n'am nevoie de nici un popă/ Să-mi spună că eşti a mea/ Şi tatăl tău nu e de acord/ Dar n'am nevoie de tatăl tău/ Care să ne spună ce să facem". Şi cu această frumoasă filozofie s'a umplut America de milioane de bastarzi care ajung criminali şi consumatori de stupefiante. În alt cântec Jon Bon Jovi cântă: "*When I was just a boy/ The devil took my hand/ Took me from my home/ He made me a man* - Pe când eram copil/ Diavolul m'a luat de mână/ M'a luat de acasă/ Şi m'a făcut bărbat". Fostul lor cântăreţ principal, Bon Scott, actualmente cu grupul AC/DC, cântă: "*Hey, Satan, paid my dues/ Playing in a rockin' band/ Hey, mama, look at me,/ I'm on my way to the promised land/ I'm on my highway to hell* - Ei, Satano, mi-am plătit intrarea/ Cântând într'o orchestră de rock/ Ei, mamă, uită-te la mine/ Cum călătoresc în spre Tara Făgăduinţei/ Călătoresc în spre iad". Bon Scott a trăit în promiscuitate scandaloasă şi abuz de stupefiante, şi-a murit tânăr în aceste condiţii; Jon Bon Jovi pare comparativ decent şi civilizat - dar este atât de obsedat de rock încât, după spusele lui chiar, "şi-ar ucide mama pentru rock 'n roll" (*I'd kill my mother for rock & roll*, Jeff Godwin, *Dancing with Demons*) (pp. 169-171).

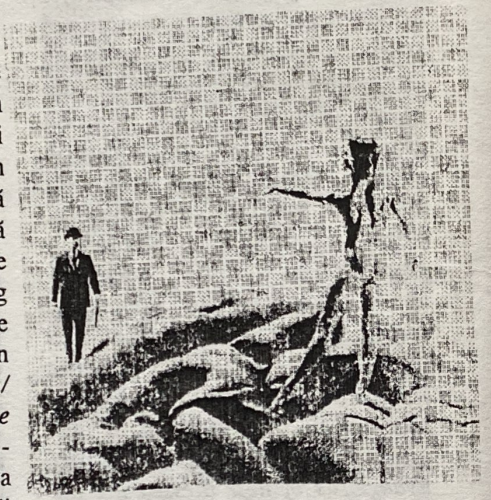

Coperta albumului grupului Rush

Mark Spaulding povesteşte cum în propria carieră de prim cântăreţ şi toboşar de muzică rock cu diverse grupuri de rock era fascinat de extratereştri şi în strădania lui de a înmănunchia fascinaţia sa pentru rock cu cea pentru extraterestri îşi plăsmuise o personalitate căreia-i zicea Captain Light, Căpitanul Lumină, şi despre care vorbea în cântecele sale. Pe acest căpitan plănuia să-l reprezinte coborând din

spaţiul extraterestru într'o farfurie zburătoare aducând lumină, iubire şi pace pământenilor, aşa cum promite religia New Age, Noua Eră. Planurile şi ideile lui erau încurajate şi inspirate de asociaţii lui cu care devenise extrem de strâns legat şi care păreau să deţină puteri psihice neobişnuite care-l uimeau. În 1978 compusese cântece ca "Pledoaria pentru pace", cu versuri ca "*Love yourself and you will love all* - iubeşte-te pe tine însuţi şi ai să-i iubeşti pe toţi". Pe această cărare presărată de roze avansa înspre un umanism mistic al Noii Ere, care învaţă că nu există Dumnezeu întrucât omul e divin şi perfect de la natură, deci n'are nevoie de etică şi cea mai adevărată religie este adorarea de sine. Anturajul lui plin de adepţii religiei New Age au reuşit în cele din urmă să-l convingă că este Dumnezeu, tot aşa cum nenumărate milioane de oameni din India cred c'au ajuns divini, şi tot aşa cum crede actriţa de cinema devenită preoteasă a Noii Ere, Shirley McLaine. Universul lui Mark Spaulding era plin de extratereştri, vibraţii cosmice, şi propria divinitate; şi în rare ocazii i s'a permis, zice el, să-şi exerseze puterile magice asupra fenomenelor meteorologice. "Poţi să consideri experienţelor mele magice cu elementele naturii, produsele unei imaginaţii fertile sau ale unui delir de grandoare", zice el; "dar eu ştiu ce-am auzit şi ce-am văzut" El e convins că au fost produse pentru a-l seduce şi subjuga de puteri diavoleşti al căror scop este dominaţia asupra sufletelor. După 15 ani de New Age şi magie, Spaulding a început să-şi examineze cântecele şi, convins de falsitatea promisiunilor Noii Ere, le-a aruncat pe toate, deşi se despărţea greu de ele, s'a reîntors la creştinism şi nu mai cântă decât cântece care-l preamăresc pe Isus Christos (pp. 172-178).

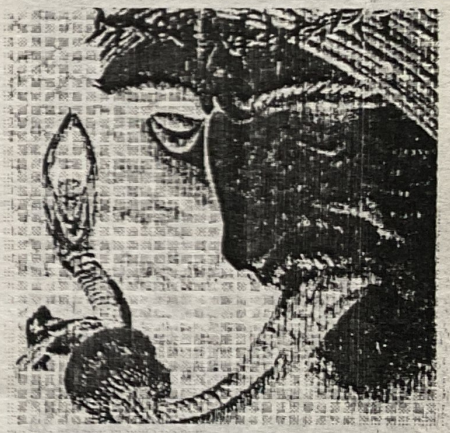

Coperta albumului grupului Coven

În numai trei zile ale festivalului de muzică rock, în 1969, la Woodstock, diavolul a câştigat dintr'o singură lovitură o jumătate de milion de suflete, zice Spaulding.

Căci cele trei zile de pace, iubire şi muzică au fost de fapt trei zile de promiscuitate sezuală, vrăjitorie şi ritualuri panteistice. Dar mass-media - ziarele de mare circulaţie, toate staţiile de radio şi televiziune, revistele, toţi reporterii şi jurnaliştii s'au lansat într'o şarjă nemaipomenită de laude ditirambice la adresa acestui festival, ridicându-l în slăvi şi proclamând că a marcat transformarea masivă a conştiinţei americane, un progres imens, au zis ei. Privind festivalul filmat acum, după mai bine de 20 de ani, Spaulding remarcă nevoia obsesivă a participanţilor de a face ce e interzis. Majoritatea participanţilor erau tot timpul sub influenţa stupefiantelor de toate felurile, haşiş, heroină, peyote, mescalină, psilocibină, PCP, LSD, marijuana - toate halucinogenele cunoscute erau consumate cu fervoare şi băgate pe gâtul tuturor. Până şi apa de băut conţinea stupefiante, aşa că nimeni nu se putea feri de ele, spre dezolarea poliţiştilor a căror sarcină era să-i protejeze pe cei de pe scenă şi care se trezeau ameţiţi de stupefiante după ce căutau să-şi stingă setea cu apă. În această atmosferă de fericire chimică, moravurile sexuale deveniseră aşa cum era de aşteptat; mulţi erau goi puşcă şi promiscuitatea era la ordinea zilei, dar era surclasată de unii ca Louie Moonfire, care se declara vrăjitor, umbla cu un baston încununat cu o tigvă de om, şi predica copiilor şi tineretului de la festival: "Nu ucideţi animalele. Iubiţi-le" - şi exemplifica iubirea pe care o propovăduia copulând cu ele şi îndemnându-i pe toţi să facă la fel. Moonfire venise la festivalul muzical de la Woodstock cu o biată oaie cu care copula şi pe care o "iubea", demonstrând tuturor sub scenă cum se face, şi deplângând faptul că deşi oaia a conceput copiii lui, din păcate aceştia mor imediat la naştere, "din cauza unui blestem uitat", zicea el. Alţi învăţători ai tineretului la festivalul muzical de la Woodstock atât de mult lăudat de mass-media au fost Tom Law, care preda lecţii de yoga Kundalini, şi Swami Satchadinanda, care-a fost plăcut surprins să vadă cât de mult a fost înlocuit creştinismul cu hinduism în Statele Unite. Dar la Woodstock nu s'a manifestat numai hinduismul; mulţimea imensă a început la un moment dat să bată ritmic în diverse obiecte psalmodiind o vrajă cu care băştinaşii din Bahia, Brazilia, invocă spiritele care să vină să-i posede în ritualurile lor candomblé. Nu întâmplător, zice Spaulding, Martin Scorsese, regizorul care-a produs filmul vădit anti-creştin *Woodstock* despre acest festival de muzică rock, este şi regizorul filmului *The Last Temptation of Christ* în care-l blasfemiază şi degradează pe Isus Christos în mod aşa de revoltător. La organizarea festivalului rock de la Woodstock a participat şi Hugh

Romney, care-şi zice Wavy Gravy şi era starostele unei comune de hippy care copulau în comun; această activitate era ceeace urmărea el să organizeze, după spusele lui chiar: "*What we have in mind is breakfast in bed for 400.000* - ne-am gândit ca 400,000 de persoane să-şi 'ia dejunul în pat'" (pp. 179-186).

La Woodstock, Joni Mitchell cânta: "*We are stardust we are golden/ We are caught in the devil's bargain/ And we've got to get ourselves/ Back to the garden* - Suntem pulbere de stele suntem de aur/ Suntem prinşi în târgul diavolului/ Şi trebuie să facem astfel/ Ca să intrăm din nou în grădină". Prinşi de diavol, vor reintra în grădina paradisului, ziceau ei acum peste 20 de ani. Astăzi e promovată masiv o nouă religie care distruge creştinismul şi promite paradisul celor prinşi în târgul diavolului: religia Noii Ere, New Age. Aceasta, derivată tot din hinduism, îşi conduce adepţii sub îndrumarea unui hierofant prin practica meditaţiei, yoga, şi consumul de droguri halucinogene, la întâlniri cu locuitorii lumii spiritelor şi cu entităţi necorporale; şi-i învaţă să urască creştinismul. Şi pentru a servi aceste scopuri se promovează muzica New Age. Comparativ cu rock-ul, muzica New Age sună mai eteric şi aduce mai mult cu jazz-ul. Dar conceptele New Age au fost adânc implantate şi în muzica de rock încă de la începuturi. Un astfel de concept este "podul curcubeului", care leagă fiecare "zeu care eşti tu" cu "mintea universală", numită şi "suprasufletul". Un învăţător al religiei Noii Ere explică : "Este puntea dintre personalitatea ta şi eul tău mai înalt". Alice Bailey, recunoscută ca fruntaşă a acestei religii New Age, detailează această învăţătură a punţii curcubeului, căreia-i zice antahkarana, într'o carte ce i-a fost dictată de spirite numite "Stăpânii înţelepciunii". Aceştia sunt suflete care-au atins un grad înalt de perfecţiune prin numeroase reîncarnări şi acum doresc să-şi împărtăşească înţelepciunea celor destul de inteligenţi ca să-i priceapă. Alice Bailey şi-a publicat cărţile de religia Noii Ere la editura proprie numită Editura Lucifer, care-şi are sediul în teritoriul ce aparţine de Naţiunile Unite din New York, şi-a schimbat recent numele în Editura Trustului Lucis, şi continuă să publice literatură New Age. În 1972, steaua muzicii rock Jimi Hendrix a fost filmat într'un documentar numit *Rainbow Bridge*, "puntea curcubeului", despre o comună numită Centrul de Meditaţie şi Studiu Ocult Puntea Curcubeului de pe insula Maui din Hawaii pe care o vizita Jimi şi în care membrii comunei cercetau şi experimentau trăiri oculte cu ajutorul culorilor, sunetelor şi "vibraţiilor cosmice". Muzica documentarului, compusă şi

cântată de Jimi Hendrix, e derivată din doctrina lui Alice Bailey, care-şi conduce adepţii în Era Vărsătorului - *the Age of Aquarius*. Filmul e plin de hinduism, guru, yoga, proiecţii astrale, astrologie, meditaţie transcendentală, stupefiante şi halucinogene, incantaţia mantrei Ommmmm..., reîncarnări şi toate celelalte. Nu e doar un film muzical în care admiratorii lui Jimi Hendrix îl aud pe acesta cântând, zice Spaulding; e un film de îndoctrinare a tineretului în New Age. În film se recită o rugăciune numită "Marea Invocaţie", pe care Spaulding a regăsit-o în revista New Age *Meditation* din iarna anului 1990. Această invocaţie a fost tradusă în 52 de limbi, şi se plănuieşte să fie difuzată în mod repetat la televizor în secvenţe scurte de un minut (tehnică clasică de spălare a creierului). Iată textul ei:

From the points of Light within the mind of God

Let Light stream forth into the minds of men.

Let Light descend on Earth

From the point of Love within the heart of God

Let love stream forth into the hearts of men.

May Christ return to earth.

From the centre where the will of God is known

Let purpose guide the little wills of men

The purpose which the Masters know and serve.

From the centre which we call the race of men

Let the Plan of Love and Light work out

And may it seal the door where evil dwells.

Let Light and Love and Power restore the <u>Plan</u> on Earth

(Din punctul de lumină din mintea lui Dumnezeu

Coboare lumina în minţile oamenilor.

Coboare lumina pe pământ

Din punctul de iubire din inima lui Dumnezeu

Coboare iubirea în inimile oamenilor.

Reîntoarcă-se Christos pe pământ.

Din centrul în care e ştiută voia Domnului

Fie mica voinţă a oamenilor condusă cu scop

Scopul pe care Stăpânii îl cunosc şi-l slujesc.

Din centrul pe care-l numim specia umană

Fie să se desfăşoare planul iubirii şi luminii

Şi să pecetluiască poarta răului.

Fie ca lumina şi iubirea şi puterea să instaureze *Planul* pe pământ).

Stăpânii?! Care stăpâni? Planul? Ce plan, şi al cui?

Reclama care însoţeşte Marea Invocaţie în revista *Meditation* (solicitând donaţii de la public) zice

că "multe religii cred în reîntoarcerea Învăţătorului Lumii", dar Spaulding nu crede că acest Învăţător e plănuit să fie Isus Christos; şi noi credem că cel menţionat de **Stăpâni** în Marea Invocaţie e Domnul Maytreia al lor. De fapt, nota de subsol explică: "Fiinţa pe care creştinii o numesc Christos e cunoscută sub alte nume în alte limbi şi religii. Când traducem această Invocaţie vom folosi nume ca Mesia, Imam Mahdi, Krişna, sau Domnul Maytreia" (pp. 187-194).

Jimi Hendrix cânta în strunele Noii Ere în 1972, înainte ca să popularizeze Shirley McClain ocultismul Noii Ere. Dar ofensiva acestui ocultism anti-creştin a început, scrie Spaulding, din 1945, odată cu înfiinţarea Naţiunilor Unite. Jimi Hendrix mai cânta în acest film şi despre "ţara noului soare ce răsare - *Land of the New Rising Sun*". Acest nou soare a fost dezvăluit în altă fantezie cinematografică New Age numită *Anul 2010* a fi nimeni altul decât Lucifer. Alt cântăreţ de rock care promovează ideologia New Age este Jon Anderson cu grupul lui Yes, profund influenţaţi de guru Paramahansa Yogananda. Un album recent al grupului conţine un cântec despre "convergenţa armonică". Această convergenţă este o celebrare New Age care a avut loc la 16 şi 17 August 1987 întrunind 144.000 (cifră semnificativă în Apocalipsă, zice Spaulding) de vraci, şamani, vrăjitoare, guru, etc. care au meditat, au incantat, au dansat şi-au psalmodiat laolaltă, chemând "Stăpânii" şi "ghizii" din lumea spiritelor să vină să stăpânească lumea. Un alt cântec al grupului Yes arată că "*A seasoned witch could call you/ From the depths of your disgrace/ And rearrange your lives/ To the solid mental grace* - o vrăjitoare pricepută vă poate/ Rechema din adâncurile decăderii voastre/ Şi vă poate reorganiza viaţa/ În solidă salvare mintală". Rick Wakeman, solist vocal al grupului, a înregistrat în 1988 o colecţie de cântece ale Noii Ere, "The Rick Wakeman New Age Collection", compusă din două albume, unul numit *The Family Album* şi celălalt *Zodiaque*. Acesta din urmă este însoţit de o broşură care explică originea babiloniană a astrologiei, numele fiecărui semn astrologic şi caracteristicile persoanelor chipurile născute sub acel semn. Dar nu numai albumele şi muzica lui Rick Wakeman sunt legate de cabala şi astrologia babiloniană: casa producătoare, numită Relativity, foloseşte drept semn distinctiv spirala, care în hinduism (sursa religiei New Age - Noua Eră) reprezintă kundalini, adică puterea şarpelui care zic yogi şi guru-şii că rezidă la baza coloanei vertebrale a omului. Şcoala de yoga kundalini practică meditaţia pentru a dezlănţui

în creier această putere secretă a şarpelui, ceeace, zic ei, dezlănţuieşte puteri phisice secrete (pp. 195-199).

Robert Plant purtând simbolul mantrei OM pe piept

Muzica asta a religiei Noii Ere îşi are precursorii în anii 1960, în orchestre ca Moody Blues. Primul album al acestui grup n'are nimic deosebit; cel de-al doilea însă, accompaniat de o orchestră prestigioasă ca London Festival Orchestra şi intitulat "*Days of Future Passed* - Zilele trecute ale viitorului", constituie o schimbare subită înspre hinduism, care se explică nu numai prin faptul că cântăreţul principal şi toboşarul au fost înlocuiţi ci şi prin faptul că grupul începuse să participe la petreceri la care se consuma drogul halucinogen LSD. Cel de-al treilea album al lor este deja un program de îndoctrinare în idei despre reîncarnare şi hinduism, şi coperţile interioare conţin o yantra şi o mantra, dându-se şi un text explicativ al acestor simboluri. Mantra este un cuvânt sau un grup de sunete care repetat în neştire de un număr foarte mare de ori nu numai că schimbă conştiinţa celui ce-l psalmodiază dar atrage şi spiritele. Un exemplu de mantra este "Hare Krişna Hare Krişna/ Krişna Krişna Hare Hare/ Hare Rama Hare Rama/ Rama Rama Hare Hare", dar cea mai importantă mantra, explică grupul Moody Blues, este OM, mantră pe care o psalmodiază ei în ultima lor înregistrare. Vizual, mantra OM este reprezentată printr'o figură care seamănă cu un 3 mare de care este ataşată o coadă de veveriţă la dreapta, având deasupra cozii o paranteză culcată cu un punct în centru. Spaulding cunoaşte bine reprezentrarea mantrei OM, căci a purtat-o la gât într'un medalion de argint timp de 12 ani. Acest simbol se regăseşte şi pe produsele altor grupuri de rock (de ex., George Harrison, Robert Plant, Jimi Hendrix). Versuri cântate de Moody Blues care par neutre, pomenind doar despre "cuvânt", "iubire", "lumină", "renaştere" sunt de fapt referiri la doctrina Noii Ere derivată

din păgânismul hindus. Cel de-al cincilea album al lor intitulat "*A Question of Balance* - Despre echilibru", conţine doctrina tao a "drumului" cu yin şi yang care sunt cele două forţe opuse care trebuie să fie în echilibru. În următorul album cântă despre reîncarnare: în cântecul *After you came* se explică cum noi toţi suntem picături din marele ocean al vieţii cuprinşi într'un ciclu nesfârşit de naştere, moarte şi reîncarnare printr'o nouă naştere în diverse forme biologice, uneori ca pietre, plante, animale. Iar ultimul cântec al albumului încununează doctrina Noii Ere promovând globalismul - un singur trib uman fără naţionalitate - şi chemând extratereştrii (sau spiritele, sau pe Maytreia) să vină: "*Maybe they'll come to earth/ Helping man to find a way.../ One day I hope we'll be in perfect harmony/ A planet with one mind* - Poate vor descinde pe pământ/ Ajutând omului să găsească calea.../ Sper că într'o zi vom fi în perfectă armonie/ O planetă cu o singură minte". Cu toţi oamenii privaţi de drepturi cetăţeneşti şi de naţionalitate, sclavii faraonici ai unor corporaţii şi bănci internaţionale stăpânite de cele 300-400 de familii care constituie elita bancară şi financiară. Dar asta cântecele lor despre "iubire" nu mai spun. Pe coperta albumului un băiat e fascinat de un glob de cristal pe care i-l arată un "înţelept" bătrân. Încă din 1971, Moody Blues adoptaseră globul de cristal care-i tâmpeşte pe americani astăzi. Deşi Moody Blues nu mai sunt aşa de aclamaţi ca în anii 1970, ei continuă să producă albume; în 1983 au lansat o înregistrare în care Ray Thomas se proclamă, în bună tradiţie New Age, om-dumnezeu. Doctrina omului-dumnezeu a Noii Ere este regăsită şi în cântecele altor grupuri mai recente, ca Tuck şi Patti, Lenny Kravitz, Tears for Fears. Acest din urmă grup a lansat o înregistrare video cu cântecele lor care este aşa de plină de simbolurile religiei Noii Ere (ochiul lui Horus în triunghi, piramida, ankh-ul egiptean, călătoria astrală, adorarea soarelui) încât, zice Spaulding, ar putea fi folosită pentru un curs rapid în New Age (pp. 200-211).

Muzica rock 'n roll s'a avântat în propovăduirea cultului Noii Ere - New Age cu scopul de a îndoctrina tineretul pentru a deveni cetăţeni supuşi ai sclaviei Noii Ordini Mondiale, folosindu-se de lozincile globaliste tipice despre iubirea globală, înfrăţirea universală, o lume fără graniţe naţionale şi fără războaie, pretinzând că graniţele naţionale şi conştiinţa etnică provoacă războaiele şi nu megabancherii care le finanţează şi le crează ca să profite de pe urma lor. (Conştiinţa naţională încă n'a produs nici măcar o puşcă, dar plutocraţia internaţională a devenit bogată şi puternică producând şi furnizând

armamentul folosit în războaiele stârnite de agenţii ei). Solistul orchestrei White Lion cântă: "*No more presidents/ And all wars will end/ One united world/ Under God* - Să nu mai avem preşedinţi/ Şi toate războaiele vor înceta/ O singură lume unită/ Sub Dumnezeu". Decât că acest Dumnezeu nu e Dumnezeul creştinilor ci domnul Maytreia al Noii Ere, iar o lume unită a fost şi imperiul roman sub Caligula şi Nero, şi tot o lume unită au fost imperiul austro-ungar sau imperiul ottoman sau imperiul sovietic. Alt cântăreţ de rock, Midge Ure, cântă: "*Give me a world-wide religion* - dă-mi o religie universală", adică cultul New Age. Michael Jackson, pedofilul transvestit numit de prietenii lui "arhanghelul Mihail", pângăreşte în cântecul lui New Age *We are the world* citate din evanghelii. "*As God has shown us by turning stones into bread* - cum ne-a arătat Dumnezeu când a transformat pietrele în pâini", cântă el; în realitate oferta de a transforma pietre în pâini a fost una din ispitele diavolului pe care Isus Christos a respins-o (Matei 4:1-11); e imposibil ca Michael Jackson să nu fi ştiut asta; decât că dumnezeul lui nu e Isus Christos ci Lucifer, cel care dorea să transforme pietrele în pâini (pp. 210-212).

MUZICA NOII ERE - NEW AGE

În propaganda cultului New Age un mare loc îl ocupă preocuparea cu mediul înconjurător. Este supremă ipocrizia plutocraţiei care distruge mediul înconjurător prin poluare intensivă cu produse chimice industriale şi cu deşeurile concentrate ale uzinelor de carne vie, şi apoi se lansează în campanii deşănţate de "protejare a mediului înconjurător" de micii fermieri ale căror activităţi nu poluează nici a zecea mia parte cât poluează uzinele de carne vie şi conglomeratele agro-chimice ale megacompaniilor. Un articol apărut în *Time* la 2 Ianuarie 1989 a lansat lozinca campaniei, arătând că păgânismul care adoră elementele neînsufleţite ale naturii şi divinizează diverse stânci sau animale este superior creştinismului întrucât păgânismul "înzestra cu atribute divine solul, pădurea, marea, şi oamenii muritori le erau subordonate", dar "răspândirea creştinismului, care în general se consideră că a deschis calea tehnologiei, poate că în acelaşi timp a adus cu sine şi germenii unei exploatări necugetate a naturii care adesea acompaniază progresul

tehnic" (p. 29-30, *apud* Spaulding, pp. 212-213). Deci iată că creştinismul e de vină pentru distrugerea cauzată de industrializarea inutilă şi deşănţată care are drept unic scop dezmoştenirea cetăţenilor liberi şi transformarea lor în proletariat industrial prin eliminarea micului producător pentru a asigura supremaţia şi jaful elitei plutocratice.

Rock and roll-ul este muzica anticreştinismului şi a Noii Ere prin doctrina pe care o propagă. Dar în ultima vreme se promovează în toată lumea o nouă muzică New Age, a Noii Ere, care poartă numele explicit de *New Age Music* şi se caracterizează prin sunete eterice, hipnotice. Printre muzicienii ei sunt Andreas Vollenweider, harfist, Paul Winter, saxofonist, Stephen Halpern şi Kitaro, pianişti, Nicky Scully şi Constance Demby, solişti vocali care cântă versuri New Age. Printre doctrinele acestui cult al Noii Ere (reîncarnare, proiecţie astrală, vrăjitorie, meditaţie transcendentală, yoga, dumnezeirea fiecărui individ, conştiinţa că fiecare din noi suntem Christos, auto-realizare, şi magie neagră), ocupă un loc important canalizarea, fenomen în virtutea căruia entităţi din lumea spiritelor pătrund în lumea noastră folosind trupul cuiva pentru a comunica sau disemina informaţii unei alte persoane sau grup de persoane, adică acţionând printr'un mediu ca la şedinţele de spiritism. Adepţii cultului New Age sunt medium-uri pentru spirite: J.Z. Knight pentru un spirit numit Ramtha, Jach Percel pentru Lazaris, Kevin Ryerson al lui Shirley McLaine pentru nişte spirite numite Tom McPherson şi John. Alte spirite care vorbesc prin corzile vocale ale altora sunt Mafu, "Isus al Luminii", Seth. Muzica pe care o produce Constance Demby este, zice ea, produsă de astfel de spirite care se folosesc uneori de trupul ei dar alteori doar de instrumentele ei muzicale. Astfel de producţii muzicale ale spiritelor canalizate direct în echipamentul electronic din studioul ei (şi în prezenţa ei) au avut loc, zice ea, la 20 Decembrie 1987; şi la 1 Octombrie 1983 cu ocazia unui concert la Centrul Alaron din Sausalito, California, unde, zice ea, audienţa a fost acoperită de entităţi spirituale pe care "lumea le-a văzut în cameră şi în jurul meu" (*Connecting Link, apud* Spaulding, p. 217). [Astfel de spirite şi stafii am văzut şi noi la Disney World în Orlando, Florida, şi-am admirat perfecţiunea proiectoarelor cu care fuseseră produse]. Înregistrarea concertului de la Alaron al Constanţei Demby este dedicată guru-lui Ajaib Sibgh, numit de ea "Sant [sfântul] Ajaib Singh Ji" în semn de veneraţie. Cântecul *Guru Dev Aja* din acest album este, după cum explică autoarea, "o invitaţie ca forma radioasă a Stăpânului [Guru

Dev] să apară în intermediu [Aja]"; adică o invitaţie ca dumnezeul ei, numit de ea Guru Dev, "Stăpân Divin", să devină posesorul trupului ei (Spaulding, pp. 215-218).

Alt muzician al Noii Ere e Paul Winter, a cărui înregistrare *Icarus* e un clasic New Age, şi a fost produsă de acelaşi producător care i-a produs şi pe Beatles. Paul Winter foloseşte sunetele scoase de animale în înregistrările lui, şi ai zice că e în armonie cu natura. Unul din albumele lui este intitulat *Missa Gaia*, serviciul religios al zeiţei pământului Gea, aceeaşi zeiţă căreia i se închină vrăjitoarele numind-o "mama pământul". Parte din alt album al lui Winter, *Canyon*, a fost înregistrată în catedrala St. John the Divine din New York, citadelă a cultului anticreştin al Noii Ere unde în Mai 1984 Christos a fost înlocuit pe crucifix cu trupul unei femei cu sânul dezgolit numită "Christa", şi unde au fost invitaţi actorii să dea spectacolul numit *Hair*. Când am văzut acest spectacol cu peste zece ani în urmă în Miami am crezut că e pur şi simplu vorba de pornografie deşănţată; dar produs în această catedrală spectacolul a fost numit "Divine Hair" şi s'ar părea că obscenităţile lui au ceva religios în ele. Alt conducător al cultului Noii Ere care se bucură de sprijinul catedralei St. John the Divine din New York este David Spangler, care promovează iniţierea luciferică şi cultul zeiţei Gaia (Gea). Posturi de radio care transmit continuu această muzică a Noii Ere răsar ca ciupercile după ploaie în America, zice Spaulding, "devenind catalizatorii pentru posesiunea demonică a maselor". Alte evenimente conjugate cu acestea sunt "Ziua Pământului", "Convergenţa Armonică", "Suntem lumea", şi aşa mai departe (pp. 219-222).

CUM IUBESC HINDUŞII ANIMALELE

Iubitorii de animale care-şi imaginează că toate lozincile cultului Noii Ere despre iubirea dintre toate fiinţele naturii, inclusiv pietre, ape, iarbă, şi tot hinduismul care este finanţat masiv (cine finanţează şi plăteşte pentru toate staţiile de radio cu muzica New Age, cine cumpără instrumentele şi plăteşte salariile tehnicienilor?) pentru a înlocui creştinismul înseamnă mai multă milă şi mai puţină cruzime pentru animale, vor fi dezamăgiţi să afle că hinduismul tratează animalele cu extremă cruzime. Căci doctrina hindusă a reîncarnării este că în trupul animalelor peregrinează suflete omeneşti care datorită vinilor pe care trebuie să le ispăşească

trebuie să sufere în această formă. Hinduşii care cred în reîncarnare sunt cruzi şi bestiali cu animalele şi n'ar mişca un deget pentru a le alina suferinţele, căci asta ar însemna să intervină în karma, lucru interzis; când un animal suferă nespus asta este karma lui. "Vitele sunt forţate să meargă zile în şir fără mâncare sau apă din state în care abatorul e interzis în state în care nu e. Cei mai mulţi indieni vegetarieni mănâncă produse lactate, şi tăierea viţeilor masculi si a vacilor care nu mai sunt productive e necesară căci nu sunt destule păşuni ca să întreţină şi animalele care nu dau lapte - circa 25 de milioane de vaci şi bivoliţe şi 100 de milioane de oi sunt tăiate în fiecare an în India. Abatorul e cu atât mai oribil cu cât mulţi conducători indieni refuză să accepte ameţirea înainte de tăiere. Animalele sunt tratate cu brutalitate şi maltratate şi sunt ucise în faţa celorlalte animale care-şi aşteaptă rândul să fie ucise. ... Am urmărit un transport de vite din statul [indian] Karnataka în statul Kerala, unde era legal abatorul. Erau mânate vreo mie de animale, legate de gât câte două sau trei, ceeace se vede zilnic [în India]. Unele parcurseseră peste 200 de mile, majoritatea erau jigărite şi slăbite. Multe se prăbuşiseră, era evident că muriseră sau mureau. **Animalele prăbuşite erau bătute şi lovite**, şi dacă nu se ridicau şi nu-şi continuau marşul morţii şi după ce **oamenii le frecau ochii cu ardei iute**, atunci erau azvârlite în camioane unele peste altele". ... Fundamentaliştii Jain şi hinduşi şi unii promotori ai drepturilor animalelor blochează reforma abatorului pe motiv că e imoral să mănânci carne şi să ucizi vite şi n'ar trebui să fie permis", scrie Michael W. Fox, doctor veterinar care a văzut cu ochii lui umanitarismul şi iubirea pe care o poartă hinduismul tuturor fiinţelor vii (*The Humane Society of the United States News*, vol. 41 No. 1, iarna 1996, p. 25).

*

Zilele trecute am auzit la un post de radio foarte popular aici vocea lui Elvis Priestley cântând sentimental *Are you lonely tonight*, spre încântarea celor din sală - oameni trecuţi de prima tinereţe, oameni aşezaţi şi unii dintre ei creştini, care nu şi-ar putea imagina că muzica pe care o ascultă are un program atât de diabolic. Căci în lupta spirituală duşmanul nu se arată în adevărata lui lumină de la început.

*

* *

MUZICA ŞI POLITICA: ANTONIO GRAMSCI

Antonio Gramsci, comunist italian care a murit chiar când a izbucnit cel de-al doilea război mondial, a fost cel mai mare strateg comunist şi cel mai bun interpret al lui Karl Marx în occident. Puţin cunoscută de marele public, ideologia şi strategia lui permează toate aspectele vieţii noastre şi a reuşit să distrugă societatea creştină al cărei duşman înveterat era. John Vennari arată (*Catholic Family News,* Ianuarie 1996, pp. 9-10) că cele trei mari contribuţii ale lui Gramsci la strategia comunistă sunt 1) critica adusă leninismului clasic, 2) planul lui uimitor de eficace pentru reformarea leninismului, aplicat azi în ţările "fost socialiste", şi 3) previziunile lui la fel de uimitoare cu privire la greşala capitală pe care o vor face popoarele vestice în confruntarea cu comunismul. Formula politică a lui Gramsci a contribuit mult mai mult la marxizarea occidentului decât leninismul ori stalinismul. Tot ce s'a întâmplat în ţările socialiste şi capitaliste de la 1945 încoace, şi mai ales de la 1985 încoace, a decurs exact după ideile acestui geniu al marxismului. "Să-i dăm diavolului ce i se cuvine", spune Vennari, "Gramsci a fost un geniu".

Antonio Gramsci s'a născut la Ales, în Sardinia, în 1891, şi a studiat filozofia şi istoria la universitatea din Torino. În 1913 era membru al Partidului Socialist Italian; în 1919 a fondat ziarul procomunist *Noua Ordine*; în 1921, asociat cu Palmiro Togliatti, a fondat Partidul Comunist Italian. În acelaşi an Mussolini a preluat puterea şi Gramsci s'a mutat la Moscova.

Deşi marxist până'n măduva oaselor, şi fervent anticreştin, Gramsci a priceput că reprezentarea schematică a societăţii conform căreia există doar două clase determinate de condiţia materială, şi anume "proletariatul" şi "exploatatorii" este o ficţiune, şi că oricine doreşte să distrugă societatea trebuie să ia în considerare cultura creştină care constituie baza civilizaţiei popoarelor creatoare obişnuite să trăiască în libertate şi după lege. Gramsci era de acord că marea majoritate a oamenilor sunt, într'adevăr, oameni care muncesc, dar în Europa creştină aceştia niciodată nu s'au considerat o clasă aparte, separată de conducătorii lor printr'o prăpastie de netrecut. Creştinismul şi cultura creştină îi unea pe toţi. Deci marxismul greşea presupunând că va avea loc o revoluţie proletară; niciodată nu se vor ridica "proletarii" să-i înlăture pe

cei din "clasa conducătoare", căci aceste două clase aveau o cultură comună. Aceasta trebuia distrusă întâi.

Dar Gramsci nu putea să-şi validiteze strategia în Moscova în care Lenin era aplaudat de anturajul lui pentru marile "succese" ale comunismului în Rusia anilor 20; iar după moartea lui Lenin, Gramsci a început să-şi teamă viaţa în imperiul lui Stalin, care nu prea suferea concurenţa. S'a reîntors în Italia unde a devenit membru al Camerei Deputaţilor în 1924. Arestat în 1926, a fost condamnat de regimul lui Mussolini la 20 ani închisoare. Îi convertise deja pe mulţi comunişti italieni la ideile lui despre strategia marxistă, şi şi-a petrecut anii de închisoare scriind programul lui ideologic. Când a murit în 1937, la 46 de ani, scrisese 9 volume care conţin programul de transformare marxistă a lumii.

Înconjurat de tradiţia culturală a catolicismului italian, Gramsci, care-i pricepea pe Hegel şi pe Marx, îl pricepea şi pe Sf. Toma din Aquino. Conform teoriei lui Hegel, viaţa omului are o componentă imanentă, imediată, zilnică, şi o componentă transcendentă care acţionează ca un ţel deasupra grupului sau individului, deasupra limitărilor lor. Dacă vrei să formulezi acest ţel transcendent (şi Gramsci vroia să-l formuleze după modelul marxist, care i se părea perfect), trebuie să modifici componenta imanentă, imediată, a vieţii de zi de zi a omului. Adică *trebuie să secularizezi gândirea omului* şi să-i schimbi imaginile vizuale, auditive, tactile familiare în aşa fel încât să nu perceapă prin toate simţurile decât ideologia intenţionată. Numai astfel va deveni materialist şi bun comunist. Gramsci n'a eliminat total învăţătura lui Lenin, de la care a reţinut tactica geopolitică de distrugere a naţiunilor libere, şi ideea statului unipartinic. Astfel, a reţinut ideea maşinăriei Partidului Comunist universal şi internaţional, dominat de Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Dar convingerea lui era că metoda stalinistă de oprimare a religiei şi culturii creştine prin represiune sângeroasă e total greşită, căci are efectul contrar; nu face decât să determine oamenii să fie creştini pe ascuns şi cu atât mai fervenţi. Strategia lui e mult mai subtilă: nu viaţa exterioară a oamenilor să fie controlată, ci viaţa lor interioară, gândirea lor. Gramsci insista că trebuie tolerat, chiar promovat pluralismul.

Gorbaciov, zice Vennari, un marxist şi comunist fervent ca şi Gramsci, a îmbrăţişat strategia acestuia. Întâi s'a creat imaginea "eliberării de sub comunism" a ţărilor satelite ale sovietelor; apoi s'a "restructurat" Uniunea Sovietică; şi astăzi, după ce "a fost înlăturat comunismul", e momentul, zic

agenţii directoratului talmudic, ca omenirea din toate ţările să şteargă orice diferenţe ar putea exista şi adusă la acelaşi nivel să se înfrăţească într'o singură umanitate care populează globul terestru într'o pace veşnică, fiind orice război imposibil într'o unică patrie mondială lipsită de naţiuni. Dar realitatea contrazice acest vis al lui Gramsci şi Gorbaciov. Iată ce scria Josyp Terelya, catolic din Ucraina, în 1992: "Comuniştii sunt tot la putere. Întreaga aparatură de partid e la locul ei. Nu s'a schimbat nimic. Toţi cei care erau la putere când chipurile a căzut comunismul sunt tot la putere. Nimeni n'a fost concediat. Nimeni nu şi-a pierdut postul. Partidul Comunist pur şi simplu s'a dat la fund un timp până iese din nou la suprafaţă. Dar membrii lui îşi primesc plata în continuare, salariile pe care le primeau. Yelţin e un alt anti-Christ ...În realitate, după culise e complotul masonic [am zice noi, al directoratului talmudic şi al plutocraţiei internaţionale]. De fapt n'are nici o importanţă cum îşi zic - socialişti, comunişti, sau oricum altfel, toţi sunt materialişti, toţi sunt împotriva lui Dumnezeu" (*Catholic Family News*, Ianuarie 1996, p. 10).

Ce-au toate astea cu muzica rock and roll? Muzica rock and roll este o manifestare a strategiei lui Gramsci de schimbare treptată a peisajului în care trăieşte omul zi de zi, distrugând cultura creştină şi pregătind minţile mulţimilor pentru oribila abrutizare şi sclavie a Noii Ordini Mondiale. "Pentru a supune un popor, trebuie să-i anihilezi forţele morale cu totul, deformându-i trecutul, distrugându-i cultura şi limba, ponegrindu-i eroii şi conducătorii adevăraţi cu cele mai infame minciuni; toate acestea le poţi îndeplini slujindu-te de serviciile elementelor celor mai decăzute şi celor mai lipsite de scrupule, alese din rândurile acelui popor pentru a-l conduce", scria Lao-Tse acum 2500 de ani în *Arta Războiului*, de parcă ar fi văzut America de azi.

CE FACE GORBACIOV ÎN AMERICA

Cine crede că cultul Noii Ere, New Age, n'are nimic cu viaţa de zi de zi, bunăstarea materială şi libertatea oamenilor de rând se înşeală. New Age nu e un cult al unor fanatici religioşi care se gândesc doar la cele spirituale şi n'au nimic de-aface cu ce mănâncă oamenii, ce-şi pot permite după o zi lungă de muncă grea, şi câtă libertate de mişcare au ca să-şi împlinească năzuinţele. New Age e un braţ al

ofensivei plutocraţiei internaţionale împotriva oamenilor de rând pe care doreşte să-i despoaie de libertate de acţiune şi de roadele muncii lor pentru a se îmbogăţi şi mai mult din jefuirea lor. Dovada este chiar acţiunea politică dusă în acest sens în mod deschis şi pe faţă, fără ascunzişuri; căci şcolarizarea după sistemul lui Dewey a îndobitocit în aşa măsură masele de americani încât majoritatea celor sub 40 de ani nu pot citi iar cei peste 40 de ani citesc doar ziarele de mare circulaţie aservite plutocraţiei, şi toţi absorb propaganda de la televizor, ale cărui staţii sunt aservite aceleiaşi plutocraţii (am arătat în *Până unde am ajuns 1994* cine stăpâneşte ziarele, editurile şi televiziunea în "lumea liberă" la pp. 27-33).

Reportajul lui John Stormer apărut în *Catholic Family News* (Ianuarie 1996, pp. 1, 17-20) descrie conferinţa "Forumului despre Situaţia Lumii" care a avut loc între 27 Septembrie şi 1 Octombrie 1995 şi care a fost prezidată de Mihail Gorbaciov, fostul conducător sovietic care acum dirijează conducerea Statelor Unite şi-a celorlalte ţări occidentale de la Fundaţia lui din San Francisco, California. (John Stormer a participat la conferinţă şi este martor ocular). Tema şi subtitlul conferinţei a fost: "Spre o nouă civilizaţie". Această nouă civilizaţie, de dragul căreia o distrugem pe cea creştină, se bazează pe confluenţa dintre marxism şi cultul New Age bazat pe hinduism. La conferinţă au participat 500 de persoane, dintre care peste 200 erau actuali şi foşti conducătorii ai ţărilor lumii; ceilalţi erau magnaţi financiari şi industriali, profesori universitari renumiţi, proprietarii şi capii mass-mediei şi reprezentanţi ai religiilor hinduse din care-şi trage doctrina cultul New Age. Co-preşedinţi ai conferinţei alături de Gorbaciov au fost preşedintele Akaev al Kirghistanului, fostul preşedinte Arias din Costa Rica, primul ministru al Turciei Ciller, primul ministru Lubbers al Ţărilor de Jos, şi primul ministru Nakasone al Japoniei, apoi fostul secretar de stat al Statelor Unite George Schulz, episcopul Desmond Tutu al Africii de Sud, şi soţul Janei Fonda, magnatul mass-mediei Ted Turner care stăpâneşte imperiul televiziunii transmise prin cablu în America, CNN. Printre participanţi şi vorbitori au fost George Bush, fostul preşedinte american, Margaret Thatcher, fost prim ministru britanic, Alvin Toffler, cel de care ascultă şeful Congresului american Newt Gingrich, Zbigniew Brzezinski, fost consilier al lui Jimmy Carter pe când era Preşedintele Statelor Unite şi actualmente director la Comisia Trilaterală, apoi Bill Gates, multimiliardarul ale cărui produse Microsoft ne sunt băgate pe gât cu atâta forţă, Ted Koppel, politologul televiziunii americane, generalul

Colin Powell, apoi Alan Cranston, Carl Sagan de reputaţie "ştiinţifică" mult televizată, fostul primar al New York-ului Mario Cuomo, John Denver, Theodore Hesburgh care-a fost multă vreme preşedintele uiversităţii Notre Dame, David Packard, magnat industrial şi alţii, printre care o mulţime de budişti, musulmani şi alţi adepţi ai hinduismului şi-ai cultului Noii Ere, New Age. Programul conferinţei (de 24 pagini) iscălit de Gorbaciov arată că "asistăm la naşterea unei noi civilizaţii globale. ... Această întrunire istorică ... va lansa un proces care va dura mai mulţi ani şi va culmina în anul 2000, definind priorităţile fundamentale ...". Congresul acesta de 5 zile şi încă câteva conferinţe mai scurte la care au vorbit Gorbaciov, Bush şi Thatcher au fost generos finanţate de compania Archer Daniels Midland (concern agro-industrial care-a smuls pământul fermierilor ruinându-i într'o manieră asemănătoare colectivizării forţate socialiste). Capul acestui concern, Dwayne Andreas, este suporterul noului candidat pentru preşedinţia Statelor Unite din partea partidului Republican, Bob Dole, care nu se deosebeşte cu nimic de actualul preşedinte Bill Clinton decât că arborează insigna partidului Republican. Cine-şi imaginează că aceşti politicieni şi magnaţi îşi pierd vremea degeaba ascultând elucubraţiile unor guru hinduşi despre lumea spiritelor se înşeală.

Într'o discuţie particulară din timpul conferinţei Gorbaciov a confirmat că a rămas la fel de marxist şi de leninist ca totdeauna, şi că a rămas acelaşi materialist ateu şi antireligios din totdeauna. A fost întrebat cum se explică ardoarea cu care promovează acum spiritismul şi hinduismul Noii Ere. Răspunsul lui după oarecare gândire a fost extrem de prolix şi ocolit, şi interpretul care traducea din ruseşte nu uşura deloc lucrurile; totuşi John Stormer a reuşit să extragă de la el afirmaţia că dat fiind că marxismul şi materialismul ateu sunt greu de băgat pe gâtul americanilor dintr'o dată, Gorbaciov a decis să fie practic (ca şi Lenin) şi să îmbrace materialismul marxist în hainele spiritualităţii hinduse a Noii Ere, căci religiile hinduse au în esenţa lor un "umanism cosmic" care divinizează omul şi pot fi modelate şi ajustate în aşa fel încât să acomodeze orice. De ani de zile, observă Stormer, materialiştii stângişti s'au avântat în spiritism, meditaţie transcendentală, şi convorbirea cu spiritele şi cu morţii; iar acele brigade care au infiltrat mişcarea de protecţie a animalelor au început să propovăduiască animismul şi divinizarea naturii.

Nu numai materialismul este deghizat ca să fie uşor înghiţit de popoarele occidentale; şi comunismul, al cărui spectru hidos

devine azi o realitate în Statele Unite şi în Europa occidentală, este deghizat, după recomandarea lui Lenin care preconiza folosirea de cuvinte neutre al căror înţeles rămâne ascuns celui care nu le cunoaşte definiţia în context. Un astfel de cuvânt des folosit de Gorbaciov este cuvântul "comun": "destinul comun al omenirii", "problemele noastre comune", "interesele comune", "valori comune întregii omeniri", "patria noastră comună a omenirii". Exact acelaşi cuvânt era folosit de Lenin care vorbea despre "instituţiile comune", "munca comună", "cauza comună", "efortul comun". Într'o conferinţă din 1920 Lenin a dat o definiţie a cuvântului comun în faţa Ligii Tinerilor Comunişti Ruşi, unde a spus: "Noi ne zicem comunişti. Ce e comunismul? Comunismul e un cuvânt care vine din latină. Comunist în latină înseamnă comun. Societatea comunistă e o societate în care toate - pământul, fabricile - aparţin în comun şi oamenii muncesc în comun. Acesta e comunismul". În Februarie 1992, Gorbaciov şi-a reafirmat în paginile ziarului *The New York Times* ataşamentul pentru socialism. Pentru el, ca şi pentru Lenin, cuvântul "comun" înseamnă "comunism".

În ce măsură au fost politicienii, şefii de stat şi consilierii lor înşelaţi de către Gorbaciov la conferinţa lui de la San Francisco? În foarte mică măsură, zice Stormer; căci cartea lui Alvin Toffler pe care Newt Gingrich, şeful majorităţii din Congresul american, o recomandă membrilor Congresului ca lectură ideologică, conţine acelaşi limbaj şi acelaşi program ca scrierile şi discursurile lui Gorbaciov; şi dintre toţi participanţii, singura care a fost mai puţin pe linie şi i-a reamintit lui Gorbaciov de falimentul socialismului (la care Gorbaciov a schimbat vorba) a fost Margaret Thatcher. Dar ceilalţi participanţi din rândurile academice, de exemplu, s'ar părea că nu prea pricepeau esenţa spuselor lui Gorbaciov şi-şi declamau propriile utopii despre guvernul mondial. Mai aproape de adevăr a fost Zbigniew Brzezinski care a declarat că "ştiinţa" va elabora un "cod etic" astfel încât omenirea să fie ferită de "fundamentalism parohial, adică culturi înguste, sentimente etnice, şi pasiuni naţionale sau religioase". Creştinii sunt admişi dacă renunţă la ideea că numai credinţa în Isus Christos e adevărată. Brzezinski a încheiat arătând că "o condiţie premergătoare pentru o eventuală globalizare adevărată este regionalizarea progresivă pentrucă astfel vom progresa în spre unităţi de cooperare mai mari, mai stabile". Ca imperiul rus şi ca imperiul austro-ungar, de exemplu.

Deşi conferinţa a fost cu minuţiozitate pusă în scenă (la

fiecare discurs, în spatele vorbitorului se aţineau salariaţi cu pancarte mari pe care erau scrise directivele către public; la un anumit punct în discurs, vorbitorul se oprea, salariaţii ridicau pancartele pe care scria "aplauze", şi ascultătorii docili aplaudau cu foc; conferinţele erau televizate şi filmate de echipele lui Ted Turner, pricepuţi în a excluse salariaţii cu pancarte din imagine), totuşi s'a făcut foarte puţină publicitate despre ea, şi peste 99,99 % din americani habar n'au c'a avut loc. Dar planuri care afectează profund viaţa tuturor oamenilor au fost lansate la această conferinţă. Gorbaciov s'a adresat "cetăţenilor globului" care-l ascultau şi a promulgat doctrina lui Gramsci ca mijloc de schimbare a societăţii. Ceeace John Stormer a găsit alarmant este chemarea lui Gorbaciov la legiferarea populaţiei lumii: adică directoratul talmudic al plutocraţiei internaţionale va decide cine are voie să trăiască şi cine nu, şi cum vor trăi cei care au primit permisiunea să trăiască. Gorbaciov a folosit termenul de "convergenţă" pentru viitorul apropiat, termen promovat de şcoala socialismului de la Frankfurt şi a lui Gramsci şi care preconizează o îndulcire şi deghizare a regimului din ţările socialiste pentru mai buna contopire cu celelalte ţări care vor fi aduse la un numitor comun socialist. Şi Gorbaciov a avut şi un moment de sinceritate: a recunoscut că oamenii nu vor accepta jugul socialist de bună voie şi de aceea a cerut să fie întărite Naţiunile Unite şi înzestrate cu armată şi putere legislativă pentru a-i forţa pe recalcitranţi. "Ar fi periculos să dorim ca lumea să devină aşa cum e lumea vestică", a spus Gorbaciov în discursul său de deschidere. A mai spus şi că "capitalismul [adică libertatea şi piaţa liberă] nu este bun pentru Rusia", că "viitorul lumii constă din convergenţa multor lumi," şi că "conflictele etnice sunt cauzate de năzuinţa de identitate naţională" (*The Catholic Family News*, p. 19, cuvântul de deschidere al lui Gorbaciov). Dar Gorbaciov a minţit. Conflictele etnice sunt plănuite, finanţate şi organizate. Combatanţii folosesc armament, muniţii, echipament şi alimente pe care le furnizează plutocraţia care organizează măcelurile, şi nu le furnizează năzuinţele naţionale.

Vorbitorii la conferinţa lui Gorbaciov au fost numiţi de către acesta "consiliul înţelepţilor" (oare nu ne aminteşte denumirea asta de ceva?) şi toţi au subliniat că creştinismul trebuie să dispară şi să fie înlocuit cu o religie mai "cuprinzătoare", şi că naţiunile trebuie să dispară. "Conducătorii religioşi" ai conferinţei erau budişti şi New Age; întrebat de ce nu e nici un reprezentant al creştinismului prezent, Gorbaciov a răspuns că şefii

de state occidentale reprezintă creştinismul. Dr. Deepak Chopra, autor de cărţi New Age, a chemat la acceptarea unei spiritualităţi "globale", şi Thabo Mbeki, vice-preşedintele guvernului comunist al Africii de Sud, a arătat că "guvernul global ... trebuie să ducă la erodarea sferelor din conducerea statelor şi guvernelor". În a treia zi a conferinţei steagurile naţionale care împodobeau podiumul au dispăut fiind înlocuite de imaginea unui glob fără graniţe naţionale. Specialistul în mediul înconjurător Sam Keen a explicat că pentru buna funcţionare a Noii Ordini Mondiale, **din fiecare 10 oameni, 9 trebuie să moară**. El a cerut reducerea populaţiei globului cu 90 %, secondat de Carl Sagan (articol nepublicat de Berit Kjos, *apud American Information Newsletter,* Octombrie 1995, pp. 3-4).. Bănuiala noastră este că familii ca Rothschild şi Rockefeller nu vor face parte din cele 90 % care vor trebui să moară.

FILE DE ISTORIE

Pentru cei care nu ştiu exact ce înseamnă plutocraţia internaţională condusă de directoratul talmudic, ilustrăm conceptul cu câteva spicuiri din istorie. Comitetul Overman al Congresului american a anchetat în Ianuarie şi Februarie 1919 evenimentele care au avut loc în Rusia în 1917. Pe vremea aceea guvernul american nu era compus în exclusivitate din lacheii plutocraţiei ca astăzi (60 % din administraţia lui Bill Clinton sunt evrei, adică recrutaţi din 3 % din populaţie), şi în Congres se găseau în genere reprezentanţi cinstiţi şi inteligenţi. Mărturiile depuse în faţa comisiei au dezvăluit o baie de sânge în decursul căreia bolşevicii au comis orori criminale care depăşesc orice imaginaţie. Furia criminalilor şi torţionarilor roşii era îndreptată în special împotriva creştinilor. Atât bolşevicii care au comis crimele cât şi bancherii din New York şi din Geneva care i-au finanţat şi înarmat erau în majoritatea lor sionişti fervenţi, şi steaua cu cinci colţuri adoptată de soviete este, ca şi steaua cu şase colţuri, un simbol cabalistic luciferic bine cunoscut. S'au condus anchete suplimentare de către Comisia Rohrburg şi Comitetul Lusk, care au produs raportul Edgar Sission în Seria despre Război no. 20 din Octombrie 1918. Ancheta Comitetului Overman a produs un raport tipărit în 300 de exemplare ca document al Senatului American, pentru uzul membrilor Comitetului Senatorial pentru Justiţie. Kenneth Goff, care relatează acestea, a avut şansa să poată citi şi copia din raportul Overman şi din alte surse care documentează afirmaţia de mai sus. Astfel, numărul din 24 Martie 1917 al ziarului *The New York Times* scria: "Revoluţia lui Kerenski a fost

finanţată de un bancher pe care-l cunoaştem şi iubim cu toţii - Jacob Schiff", lăudat în Registrul Comunal Evreiesc publicat de Kehila evreiască din New York pentru anii 1917-1918 la p. 1019 pentru că şi-a folosit averea pentru a răsturna guvernul Rusiei. Jacob de Haas, conducător al evreimii internaţionale, precizează că Jacob Schiff a investit $1 milion (sumă imensă în 1917) în guvernul lui Kerenski. Marshall, Morgenthau, Schiff, Strauss, şi Rosenwald iscălesc . în 1917 următoarea telegramă către Miliukov sau baronul Gunzburg din Petrograd: "Avem toată încrederea că evreimea din Rusia este gata să presteze cele mai mari sacrificii în sprijinul actualului guvern democratic care este unica speranţă pentru viitorul Rusiei şi toate popoarele ei. Evreimea americană e gata să colaboreze cu fraţii lor ruşi în această măreaţă mişcare". Ambasadorul Lansing a trimis guvernului american o copie a acestei telegrame. Încă din Noiembrie 1905, revoluţia bolşevică era definită în organul evreiesc sionist *The Maccabean* ca "o revoluţie evreiască", căci, se scrie acolo la p. 250, "Rusia e patria a jumătate din toată evreimea din lume".

Jacob Schiff însă nu era izolat ci era strâns legat de banca Moritz Warburg et Comp. din Hamburg, al cărei reprezentant Max Warburg finanţa guvernul german în primul război mondial. Fraţii lui Max Warburg, Paul şi Felix Warburg, deveniseră încă înainte de 1900 parteneri în banca Kuhn-Loeb et Comp. din New York al cărei cap era Jacob Schiff. Felix Warburg s'a însurat cu Frieda Schiff, fiica lui Jacob Schiff şi-a Theresei Loeb Schiff, unica fiică a lui Solomon Loeb de la banca Kuhn şi Loeb. Carola Warburg, fiica lui Felix şi Frieda, s'a măritat cu Walther N. Rothschild. Când a murit în 1958, presa americană a deplâns pierderea ei numind-o "îngerul Israelului" şi "una din cei şase care-au fondat Israelul". Paul Warburg s'a însurat cu altă fiică a lui Solomon Loeb, Nina Loeb, şi a fost colaborator intim al Senatorului Nelson Aldrich, cel care în 1913 a impus frauda Sistemului Federal de Rezervă în Statele Unite după un scenariu strict respectat scris de Paul Warburg. Fiul său, James Paul Warburg, membru proeminent în Federaţia Lumii Unite, a declarat la 17 Februarie 1950 în faţa Senatului american: "Vom avea un guvern mondial indiferent de ce vrea lumea. Singura întrebare este dacă guvernul mondial va fi instaurat de bună voie sau cu forţa".

Arhivele Crucii Roşii din anul 1917 conţin alte amănunte despre felul în care bancherii de pe Wall Street l-au finanţat pe Bronstein (Troţki) în revoluţia bolşevică. Deşi facţiunea Bronstein (Troţki) a fost

înlocuită cu facţiunea Lenin (Chaim Goldman), alt autor evreu, Levine, consemnează în 1936 că "ceeace a caracterizat Uniunea Sovietică de la începuturile ei în revoluţia din 1917 a fost o preocupare specială pentru evrei. ... Fiecare manifestare a antisemitismului este stinsă pe faţă cu asprime". Raportul comitetului Overman arată că între 20 şi 25 % din evreii bolşevici din Rusia erau veniţi din Statele Unite; iar în 1946, Levine a ţinut o cuvântare arătând că multe înalte posturi guvernamentale sunt ocupate de evrei nebănuiţi de poporul rus, pentrucă "nu arată a evrei dar cu mine au vorbit iidiş în particular". Apoi s'a inventat gogoriţa antisemitismului care chipurile domina Kremlinul pe la sfârşitul domniei lui Stalin, despre care însă Rabinul Moses Miller scria într'o broşură cu circulaţie restrânsă la cercuri strict evreieşti publicată de editura Jewish Life că acel pretins antisemitism e factice, şi că Uniunea Sovietică este cea mai mare apărătoare a ideologiei evreieşti. Rabinul Moses Miller a fost şeful Comitetului pentru Acţiune Comună împotriva Fascismului şi Antisemitismului până în 1952, şi a ocupat multe posturi înalte şi onorate în viaţa publică. Alţi colegi ai lui au fost rabinul Stephen Wise, preşedintele Congresului Evreiesc American, şi rabinul Juddah L. Magnes; toţi trei au propulsat şi sprijinit programul şi ideologia bolşevică. În 1951, evreii au fost primii evacuaţi în spatele frontului departe, în Urali, ca nu cumva să sufere ceeace sufereau ruşii în cel de-al doilea război mondial, prin decret special al Sovietului Suprem, care cerea "să fie evacuaţi înainte de oricine cetăţenii de naţionalitate (religie) evreiască din teritoriile care se află în pericol". Bancherul de pe Wall Street James M. Rosenberg lăuda în 1943 marea preocupare a sovietelor de a interzice "discriminarea împotriva evreilor." "Ai crede că regimul bolşevic era un regim evreiesc", scria Letchinsky, un evreu din Vilna în 1930, "atâta timp, atenţie şi energie depunea Armata Roşie pentru populaţia evreiască". Dar duioşia pe care-o arăta Armata Roşie populaţiei evreieşti nu era şi pentru populaţia ne-evreiască. Kenneth Goff povesteşte: "Creştinii erau târâţi din pat noaptea, torturaţi şi ucişi. Unii erau tăiaţi în bucăţi, cu încetul, sau arşi cu fierul roşu, scoţându-le ochii ca să le provoace dureri nespuse. Alţii erau închişi în cutii lăsându-le doar capul, mâinile şi picioarele afară. Apoi şobolani înfometaţi erau băgaţi în acele cutii ca să le roadă trupul. Alţii aveau picioarele sau degetele bătute în cuie în tavan şi erau lăsaţi să moară cu încetul spânzuraţi astfel. Alţii erau înlănţuiţi pe podea şi li se turna plumb topit pe gură [metodă prescrisă în Talmud]. Mulţi erau legaţi de cozile cailor şi

târâţi pe străzi, în timp ce gloata îi lovea şi azvârlea cu pietre în ei. Mame au fost duse în piaţa publică şi li s'au smuls copiii de la sân. Un soldat al Armatei Roşii ţinea copilul de un picior cu capul în jos cerând mamei să-l renege pe Christos. Dacă nu vroia, copilul era aruncat în aer şi alt membru al gloatei sărea şi-l prindea în vârful baionetei în cădere. Copilul ţipa în agonie, şi celelalte mame aveau atunci încă o şansă să-l renege pe Christos. Smulgeau hainele de pe femei şi gloata le viola în masă şi le supunea la alte atrocităţi sexuale. Sute de femei au fost violate în repetate rânduri până au murit, sau au rămas schiloade fizic şi mintal. Creştinele gravide erau legate de copaci cu lanţuri şi fătul nenăscut era scos din burta lor tăiată. Mulţi creştini au fost forţaţi să-şi sape singuri groapa în care au fost îngropaţi de vii. ... În toată această perioadă, nu s'a auzit o vorbă de protest din partea rabinilor din Rusia sau din America" (*The CDL Report*, ediţie specială no. 140, pp. 18-20).

BANII PENTRU REVOLUŢIA BOLŞEVICĂ

Cele povestite despre revoluţia bolşevică ilustrează umanitarismul plutocraţiei internaţionale. Dar banii cu care finanţează acest umanitarism trebuie să provină de undeva. Aici au fost de mare ajutor lacheii nevrei ai plutocraţiei internaţionale, care, imaginându-şi că fac parte din elita plutocratică (sau, în unele cazuri, fiind chiar acceptaţi să facă parte din elită, ca în cazul unor japonezi), s'au avântat cu ardoare în munca de distrugere a propriilor lor naţiuni. Iată cum rezumă Jacques Jaikaran spolierea masivă a naţiunilor şi îmbogăţirea familiilor ca Warburg şi Rothschild. Moneda de schimb legală trebuie să fie din aur sau argint, aşa cum scrie şi în Constituţie. Astfel de bani legali au circulat în Statele Unite până în 1933, când Preşedintele Roosevelt a declarat că Statele Unite sunt falite. Trebuie definită exact noţiunea de Statele Unite: căci această noţiune nu înseamnă Statele Unite ale Americii care constau din confederarea statelor care ocupă teritoriul Americii de Nord între Canada şi Mexic, şi nici naţiunea care constă din locuitorii acelui teritoriu; Statele Unite înseamnă guvernul federal care ocupă oraşul Washington, DC, şi posesiunile sale ca Puerto Rico, Insulele Virgine, Guam-ul, insulele Marina din Nord, Samoa şi alte câteva petece de pământ pe care guvernul federal are un fort sau un arsenal. Această entitate a declarat-o falită Roosevelt în 1933, când a convocat guvernatorii din toate statele care formează Statele Unite ale Americii şi le-a spus că nu mai are aur şi argint ca să bată monedă aşa cum cere Constituţia (articolul I, secţia 10). Atunci s'a luat decizia ca tranzacţiile să continue ca şi până acum, cu aceleaşi bancnote - dar care nu mai erau acoperite cu aurul şi argintul din trezorerie ci erau chitanţe de împrumut de la Sistemul Federal de Rezervă, care constă din băncile private ale bancherilor internaţionali Rothschild, Lazard, Israel Moses, Warburg, Lehman, Kuhn, Loeb, Goldman-Sach, şi Rockefeller (cf. *Până unde am ajuns,* pp. 323 ff.). Guvernatorii statelor americane şi-au trădat statele; au acceptat să scoată din circulaţie monedele de aur şi argint şi bancnotele care erau acoperite de aur şi argint şi le-au înlocuit cu bancnotele Sistemului Federal de Rezervă, care reprezintă o ipotecă a acestei reţele de bănci ale plutocraţiei pe averea naţiunii, pe pământ, păduri, clădiri, şi pe toate posesiunile cetăţenilor ţării. Cum bancnotele Sistemului Federal de Rezervă sunt împrumutate naţiunii cu dobândă dar dobânda nu are de unde fi plătită căci doar banii împrumutaţi sunt creaţi, nu şi dobânda, ipoteca va duce la confiscarea bunurilor pentru satisfacerea "datoriei naţionale". Ziarele au avut ordin să ascundă acest lucru de poporul american; şi guvernatorii au acceptat să-şi continue activităţile depunând în gaj viaţa, munca şi posesiunile fiecărui cetăţean al statului lor respectiv pentru a satisface datoria la plutocraţia internaţională, "datoria naţională". "Era trădare," spune Jaikaran. "Au mutat datoria acelei corporaţii private numită Statele Unite, adică Washington, DC şi posesiunile ei Puerto Rico, Guam etc., pe umerii cetăţenilor din diferitele state". Datoria asta a corporaţiei numite Statele Unite, adică a guvernului federal, s'a născut din împrumuturile pe care guvernul federal le lua de la bancherii internaţionali. Aceşti bancheri (dintre care principalii, Rothschilzii şi Warburgii, locuiesc în Europa) au devenit executorii naţiunii îndatorate; IRS, the Internal Revenue Service, este armata care colectează această datorie pentru plutocraţia internaţională şi salariaţii acestei armate sunt plătiţi de către această plutocraţie, nu de către guvernul naţional sau statal. În publicaţia *Money Mechanics* - Mecanismul Banilor editată de Banca Federală de Rezervă din Chicago se scrie clar că bancnotele noastre n'au nici o valoare în sine şi sunt acceptate ca mijloc de schimb doar pentru că lumea are încredere în ele. Dar e posibil să ai un sistem monetar făcut din hârtie şi bazat pe încrederea populaţiei şi fără aur şi argint: aşa au insulele Guernsey şi Jersey de 180 de ani, şi pe aceste insule nu se cunoaşte şomajul, toată lumea are cele necesare, nu există datorie naţională, inflaţia e foarte scăzută, şi există un impozit uniform de 20 % pentru toată lumea. Singura diferenţă

e că acolo guvernul tipăreşte bancnotele şi nu le împrumută de la un sistem de bănci private numite Sistem Federal de Rezervă.

Dr. Jaikaran a explicat cum se poate asana economia, specialiştilor din Venezuela, Trinidad, Tobago, Barbados, Guyana, Honduras, Guatemala, El Salvador şi Belize; de fiecare dată specialiştii au fost entuziasmaţi dar capii guvernelor au fost împotrivă - căci capii guvernelor sunt înfeudaţi. O naţiune nu este suverană . dacă nu are un corp judiciar, unul legislativ şi unul executiv, şi dacă nu are o trezorerie independentă şi bună de plată: adică moneda care circulă trebuie să aibă acoperire în aur şi argint. Dar din 1933 încoace toate ţările lumii au dat faliment şi de atunci încoace multe au devenit membre ale Naţiunilor Unite. Naţiunile Unite şi cu Banca Mondială au jefuit trezoreriile naţiunilor, lăsându-le pe toate falite. **De aceea o ţară care este membră a Organizaţiei Naţiunilor Unite nu mai constituie o naţiune, nici măcar Statele Unite nu mai sunt o naţiune, pentrucă nu mai au trezorerie solventă şi independentă.** Căci legea naţiunilor recunoaşte o naţiune numai dacă are o trezorerie independentă şi solventă care poate plăti funcţionarea guvernului. Este ironic faptul că doar Naţiunile Unite, a căror trezorerie este Banca Mondială care a acumulat tot aurul popoarelor, sunt o naţiune - dar una lipsită de popor şi cetăţeni; câtă vreme oamenii, popoarele, nu mai constituie naţiuni. Când economiştii din ţările în care a expus Dr. Jaikaran mecanismul monetar se duceau la capii guvernelor lor plini de entuziasm şi de dorinţa de a asana economia ţării, descopereau cu uimire că naţiunile lor sunt feude ale Fondului Monetar Internaţional şi ale Băncii Mondiale. "Fiecare ţară din lume este feuda financiarilor internaţionali care stăpânesc Naţiunile Unite", spune Dr. Jaikaran. "Aceştia sunt cei care înarmează ambele părţi şi crează războiul din Bosnia, de exemplu, finanţând ambele armate beligerante. Ambele părţi se îndatorează la bancherii internaţionali, şi în cele din urmă aceştia confiscă ţara." Cum banii care circulă sunt luaţi împrumut de la bancherii internaţionali şi cum pentru plata dobânzilor se iau mereu alte împrumuturi tot de la ei, în momentul în care se încearcă reducerea datoriei prin achitarea unei părţi din dobândă sunt retraşi bani din circulaţie, ceeace provoacă recesie şi criză financiară; ţara devine falită şi bancherii îi confiscă averea reală - pământul, apele, munca şi posesiunile locuitorilor. "Plutocraţia a modificat Actul Privitor la Comerţul cu Inamicul, declarând în 1933 că toţi cetăţenii Statelor Unite ale Americii sunt 'inamicul' guvernului federal şi a

creat o stare de permanent război din anul 1933 încoace. De aceea preşedintele american dictează acum prin decizii prezidenţiale căci doar în stare de război poate preşedintele folosi puterile dictatoriale ale stării de urgenţă" (interview reprodus în *The Spotlight*, 26 Februarie 1996, pp. 16-17).

MICHAEL NEW

Bill Clinton, dezertorul care s'a pretat la atâtea minciuni şi subterfugii pentru a scăpa de serviciul militar, protestatarul care organiza manifestaţii împotriva războiului din Vietnam cărând coşciuge la ambasada americană din Londra în semn de protest la intervenţia imperialistă americană şi amestecul american în afacerile vietnamezilor, azi preşedinte fiind a ordonat trupelor americane să pătrundă în Bosnia "pentru a menţine pacea" - căci aşa i se pare lui, că în Bosnia e pace. Primii tineri americani au şi murit în Bosnia. Dar nu frica de moarte l-a făcut pe Michael New să nu fie de acord cu Bill Clinton, ci ideile lui învechite şi total eronate despre patrie. Căci, aşa cum spune Daniel New, tatăl lui Michael New, Michael are 22 de ani şi crede că moartea e ceva pentru oamenii bătrâni, iar tinerii ca el sunt indestructibili.

Michael New, erou decorat în campania americană din Irak pentru serviciu exemplar ca specialist medical militar, a obiectat la ordinul de a îmbrăca uniforma armatei Naţiunilor Unite. Obiecţiunea lui a fost: "Când m'am înrolat în armată am jurat să apăr pământul, poporul şi Constituţia Statelor Unite ale Americii. N'am depus jurământ că voi lupta sub steagul şi pentru interesele unor puteri străine." La 24 Ianuarie 1996 o curte marţială din Würzburg l-a judecat şi găsit vinovat, drept urmare a fost trimis la vatră cu menţiunea "dezonorat". Astfel, cariera şi onoarea unui tânăr erou a fost zdrobită la ordinul unui dezertor laş şi dezmăţat, mincinos şi lipsit de orice fărâmă de onoare ca Preşedintele Bill Clinton. În ziua când a fost dat acest verdict, au apărut pancarte în faţa Casei Albe cu texte ca: "Cum îndrăzneşte un dezertor să condamne un patriot!" şi "Clinton e cel care trebuia să apară în faţa Curţii Marţiale, nu Michael New!" Neruşinarea Preşedintelui Clinton este însă imperturbabilă (*Veritas*, Februarie 1996, p. 1).

Michael New face recurs la o curte civilă. Mulţi soldaţi au declarat în particular că ei împărtăşesc rezervele lui Michael New dar le e teamă să se exprime deschis. Atitudinea lui Michael New a avut oarecare ecou în Congres, unde s'a introdus un

proiect de lege care ar interzice trimiterea tinerilor americani să lupte ca mercenari sub comanda unor puteri străine. Căci toată "operaţia de menţinere a păcii" prin trupele subordonate Naţiunilor Unite înseamnă un singur lucru: acumularea de mercenari folosiţi pentru oprimarea şi jefuirea civililor din diferite părţi ale lumii, aşa cum erau folosite trupele împăraţilor romani. La scurt timp după ce a devenit cunoscut cazul tânărului Michael New a început să se cânte "Balada lui Michael New". Poate nu s'a scurs încă toată vlaga din America; poate mai există încă destulă vigoare într'un popor care ştie să creeze folklor din evenimentele contemporane.

Congresmenii Roscoe Bartlett din Maryland şi Jim Trafficant din Ohio au introdus proiectul de lege H.R. 134 cerând reinstituirea lui Michael New în drepturile lui, şi cerând să se explice cum de i s'a ordonat să îmbrace uniforma unei puteri străine. Cu ocazia discutării acestui proiect de lege congresmenii au aflat cu uimire cum Congresul a fost despuiat de funcţiile lui pe care le exercită acum Preşedintele Clinton în postură de dictator absolut conform legii marţiale. Rezoluţia H.R. 134 este susţinută de 14 congresmeni; şi anul acesta fiind an de alegeri, tot felul de politicieni care au slujit cu râvnă interesele plutocraţiei internaţionale promovând Naţiunile Unite şi programele acelei organizaţii, s'au declarat dintr'o dată patrioţi - până după alegeri (*The Spotlight*, 12 Februarie 1996, p. 8).

Dar cine crede că războiul din Bosnia cu participarea Naţiunilor Unite nu aduce decât moarte, jale şi distrugere se înşeală. Căci megacompaniei Brown & Root Inc. îi aduce profituri frumoase. Capii şi proprietarii acestei companii au acumulat miliarde şi în războiul din Vietnam, construind baze pentru armata americană. Compania-mamă a megacompaniei Brown & Root este compania Halliburton, al cărei preşedinte nu e altul decât Dick Cheney - cel care era Secretarul Apărării Statelor Unite, echivalentul Ministrului de război (*The Ron Paul Survival Report*, 15 Februarie 1996, p. 2).

DIVERSE

Datorită manipulărilor bancherilor şi monopoliştilor internaţionali care distrug naţiunile productive în căutare de mână de lucru din ce în ce mai ieftină în lumea a treia pentru a-şi spori şi mai mult profitul, şomajul a atins proporţii atât de mari în Statele Unite încât ştiri despre adevărata faţă a vieţii muncitorilor au început să iasă la iveală chiar şi în

publicaţiile propagandistice ale stabilimentului. "În ultimul deceniu al secolului", scrie Wayne Harris, "desigur, cea mai mare povară psihică pe umerii muncitorului american este spectrul mereu present al pierderii slujbei... Între Ianuarie 1991 şi Decembrie 1993, circa 4,5 milioane de muncitori americani şi-au pierdut slujbele în care aveau o vechime de peste trei ani, după statisticile Departamentului Muncii din toamna asta. ... Dările afară n'au încetat după ce Departamentul Muncii şi-a încheiat ancheta în 1993. ... De fapt, pierderea slujbei pare să fie la ordinea zilei în deceniul al zecelea" (*Research in Review*, Florida State University, toamna-iarna 1995, pp. 24-25).

*

La 27 Decembrie 1995, biroul orăşenesc din Oxford, Michigan, intenţiona să-şi aducă la zi regulamentele orăşeneşti, şi ascuns printre paginile de verbologie birocratică era şi ordinul conform căruia toţi deţinătorii de orice fel de arme trebuie să raporteze pompierilor unde-şi ţin aceste arme altfel vor fi pedepsiţi. Acest ordin a fost justificat prin "necesitatea de a împiedeca o situaţie ca cea din Waco, Texas", unde guvernul a torturat şi ucis, pe unii în mod oribil gazându-i şi arzându-i de vii, 86 de cetăţeni nevinovaţi, între care 17 copii sub 10 ani. Unul din cetăţenii care au apărut la primărie când se audiau aceste noi regulamente a întrebat care a fost delictul de care s'au făcut vinovate victimele din Waco, Texas - şi bineînţeles că n'a primit răspuns; noile regulamente n'au fost votate încă şi urmează să fie "rediscutate" (*Veritas*, Februarie 1996, p. 1).

*

Aaron Zelman, directorul organizaţiei Evreii în Favoarea Păstrării Dreptului de a Purta Armă, a scris la 9 Ianuarie două scrisori în care-şi arată dezamăgirea la faptul că cele două organizaţii care chipurile apără dreptul de port-armă al americanilor, The National Rifle Association (Asociaţia Naţională a Puştilor) şi The Firearms Coalition (Coaliţia Armelor de Foc) nu arborează o atitudine netă în favoarea dreptului americanilor de a purta armă. şi nu cooperează cu organizaţia lui în acest sens. "Unii cred că 'genocidul' e o chestie exclusiv 'evreiască'. Sunt greşiţi", scrie Zelman. "Genocidul îi afectează pe toţi americanii. Trupele americame n'ar fi expuse morţii azi în Bosnia dacă n'ar fi fost promulgată în fosta Yugoslavie legea împotriva portului de armă în 1965, care i-a făcut pe cei din Bosnia incapabili să se apere. Avem textul original al legii ... nu numai că americanii folosesc zilnic armele de foc ca să se apere de criminali, dar în plus în lumea largă, peste tot unde au apărut legi împotriva

portului de armă a apărut în repetate rânduri imediat după ele genocidul, în care multe zeci de milioane au fost asasinate." Mai departe Aaron Zelman scrie: "Când Evreii în Favoarea Păstrării Dreptului de a Purta Armă îl critică pe un evreu care militează pentru confiscarea armelor de la cetăţeni, ei nu pot fi acuzaţi de antisemitism. Şi în afară de asta, cercetările noastre - în special dovedind că luarea dreptului de port-armă vine înaintea genocidului - sunt la dispoziţia tuturor. Este un fapt general acceptat că naziştii au asasinat mai mulţi ne-evrei decât evrei, şi că ne-evreii au fost majoritatea zdrobitoare a celor ucişi şi răniţi în efortul de a distruge regimul nazist. De asemenea, dintre cele 56 de milioane de oameni pe care cercetările noastre îi dezvăluie ca victime ale celor 7 mari genociduri din acest secol, circa 50 de milioane n'au fost evrei" (*Veritas*, Februarie 1996, p. 6). Ce evreu antisemit e Aaron Zelman ăsta ...

*

Cum au ajuns ţăranii liberi, iobagi şi şerbi? Cum au fost degradaţi şi împilaţi până când au ajuns să fie consideraţi mai prejos decât gunoiul, jefuiţi, bătuţi, schingiuiţi şi asasinaţi fără nici o opreliştе în propria lor patrie, în Transilvania? Începem să înţelegem urmărind ce se întâmplă în Statele Unite ale Americii. În 1933, declarând guvernul american falit, preşedintele Franklin Delano Roosevelt a închis băncile, a declarat starea de asediu, şi a promulgat bani de hârtie fără acoperire în aur şi argint. În 1938 falimentul Statelor Unite a fost din nou anunţat prin schimbarea sistemului de drept: curtea de judecată în Statele Unite nu mai este curtea bazată pe Dreptul Comun, ci pe legea contractuală, care nesocoteşte Constituţia şi drepturile garantate de ea. Conform legii contractuale, guvernul este o corporaţie; şi această legislaţie este impusă cu forţa, poliţieneşte, căci altfel nu are putere de lege. Astăzi în Statele Unite nu mai guvernează "statul" ci bancherii internaţionali desemnaţi prin cuvintele "Banca" şi "Fondul". Dreptul lor de a guverna în Statele Unite este consemnat în Titlul 5 al Codului de Lege Adnotat al Statelor Unite. "Explicaţia" care premerge Titlul 5 arată că "Secretarul Trezoreriei" [NU trezoreria Statelor Unite, ci o entitate străină numită astfel] a fost numit "custode" la falimentul Statelor Unite (vezi Codul de Lege Adnotat al Statelor Unite, Titlul 5, Legea 94-564, Istorie Legislativă, p. 5967).

Tot în 1938 Statele Unite au intrat în Interpol (vezi Codul de Lege Adnotat al Statelor Unite, 22-263a). Interpolul este o poliţie internaţională care acţionează în Statele Unite prin intermediul Biroului Naţional Central. Acest birou este sub Secretarul Trezoreriei şi deasupra Departamentului Trezoreriei, a

Biroului Alcoolului, Tutunului şi Armelor de Foc (BATF), a vameşilor, a Serviciului de Colectare a Impozitelor (IRS), şi a Serviciului Secret. Dar acest birou controlează şi Departamentul Justiţiei, FBI-ul (the Federal Bureau of Investigation), DEA (Drug Enforcement Agency), Departamentul de Stat (acesta ar fi ministerul de interne) şi serviciul poştal. **Interpolul este o organizaţie privată.** Dar are toate atributele statului.

Astfel, poliţiştii sunt **salariaţii acestei corporaţii private** şi-şi primesc plata ca să apere interesele acestei corporaţii private dirijaţi de Interpol. Ei **nu protejează cetăţenii; nu pentru asta sunt plătiţi**; acest fapt a fost stabilit în tribunal în repetate rânduri (în 1968 la New York, în 1975 la San Jose, în 1991 în districtul Columbia). Datoria poliţiştilor este: 1) să protejeze interesele corporaţiei, şi 2) să colecteze venitul pentru stăpânii lor, care sunt Fondul Monetar Internaţional şi Interpolul. Dar exercitându-şi aceste funcţii poliţiştii se situează în afara legii, căci ei nu sunt îndreptăţiţi după lege să ridice bir de la cetăţenii statelor care compun Statele Unite ale Americii (*Veritas*, Februarie 1996, p. 4).

*

Simon Wiesenthal, faimosul "vânător de naziști" atât de mult admirat şi adorat de toată omenirea pentru marile lui merite umanitare încât are un Centru cu filiale în toată lumea care se ocupă cu adunarea de fonduri şi urmărirea "antisemiţilor", pare să fie mai puţin admirat chiar de către cei pe care-i serveşte. În Februarie anul acesta s'ar părea că un program televizat în Germania numit *Panorama* îl arăta pe Simon Wiesenthal ca "un nimeni" care s'a împăunat cu glorie nemeritată în vânătoarea de naziști bătrâni în cazuri cu care n'a avut nimic de-aface. Simon Wiesenthal n'a rezolvat 1.200 de cazuri, cum pretinde, ci "mai puţin de 10", zice Eli Rosenbaum, de la Departamentul Justiţiei al Statelor Unite. Dar printre cazurile de "naziști ascunşi" descoperiţi de Simon Wiesenthal au fost multe victime nevinovate ca Frank Walrus, ţăran din Polonia perfect nevinovat transformat în "criminal nazist" prin minciunile lui Simon Wiesenthal, şi torturat împreună cu familia lui ca şi atâţia alţii - ca John Demjanjuk, sau episcopul român Valerian Trifa. Dar astăzi - stupoare! proprii lui aliaţi îl fac mincinos pe Simon Wiesenthal şi-i pretind să-şi ceară scuze pentru minciunile lui! Issar Harrel, fostul şef al Mossad-ului Israelian, îl face escroc şi zice că Simon Wiesenthal mai mult încurca decât ajuta la vânătoarea de naziști! Simon Wiesenthal a refuzat să apară la *Panorama* să răspundă la acuze, dar i-a telefonat de două ori cancelarului Germaniei Kohl, slugoiul lui plecat,

cerându-i să intervină şi - din nou stupoare! Cancelarul Kohl a refuzat să intervină şi să interzică programul *Panorama!* Cel care povesteşte toate astea (în *Power*, buletinul lui Ernst Zündel din 15 Februarie 1996) încheie spunând că-i doreşte lui Simon Wiesenthal, care are azi 87 de ani, să mai trăiască mulţi ani ca să-şi vadă minciunile demascate.

*

Un judecător federal numit Edward Nottingham a decis în 1994 că Robert James Howard, condamnat la 10 ani închisoare pentru răpire, are voie să practice satanismul. Paznicii au obiectat că unele din obiectele cerute de satanist (candelabre, un gong, glugă neagră etc.) pot fi folosite drept arme. Satanistul Howard declară că intenţionează să practice "ritualuri de distrugere" a unor persoane, pentru ca în acest fel să-şi stingă resentimentul ce-l are împotriva lor fără a-i leza fizic. Dar Dr. Carl Raschke, profesor la universitatea din Denver, arată că "ritualurile de distrugere" ale sataniştilor au tocmai scopul de a ucide persoanele vizate. Un alt judecător federal refuzase în 1988 să acorde unui alt satanist dreptul de a oficia slujbe satanice în închisoare arătând că andrelele pe care le cerea satanistul pot fi folosite pentru vătămarea persoanelor (*The Seattle Times*, 17 Octombrie 1994, *apud Gospel Ministry News*, Februarie-Martie 1996, p. 3).

*

Grija pe care-o demonstrează guvernul american la ordinele plutocraţiei internaţionale pentru mediul înconjurător ia forme ciudate. Întâi, li s'a interzis muncitorilor care trăiau din joagărit în pădurile Oregonului să mai taie copacii care le asigurau existenţa, ruinându-i şi lăsându-i muritori de foame; dar aceşti copaci salvaţi din ghiarele locuitorului Oregonului n'au fost lăsaţi să trăiască în pace; "oameni de ştiinţă" injectează copaci falnici şi valoroşi de 50-75 de ani cu ciuperci dăunătoare pentru a-i face să putrezească, căci, zic aceşti "oameni de ştiinţă", moartea şi putregaiul sunt parte componentă a unui mediu înconjurător viabil. Şi fiindcă procesul injectării e încet şi laborios, "oamenii de ştiinţă" încearcă să grăbească moartea copacilor împuşcând infecţia în trunchiul copacilor (*Acces to Energy*, Octombrie 1995, *apud American Information Newsletter*, Octombrie 1995, p. 3). Dar poate că guvernul federal pe bună dreptate distruge copacii falnici şi viguroşi pe care le interzice muncitorilor forestieri să-i taie; căci biologii de la serviciul forestier federal (Jan Henderson, sau Robert G. Lee, care dezgustat de minciunile federale şi-a dat demisia din comitetul instituit de Bill Clinton ca să creeze un plan de rezolvare a crizei "defrişării Americii") au arătat că contrar celor afirmate în

rapoartele oficiale care constituie baza transformării muncitorilor forestieri în muritori de foame, pădurile coastei americane a Pacificului au crescut în secolul 20 faţă de secolele anterioare. Acest lucru este însă falsificat şi ascuns, şi toate agenţiile guvernamentale şi organizaţiile "obşteşti" şi "cetăţeneşti" (finanţate de aceiaşi care-i finanţează şi pe politicienii care angajează nomenclatura birocratică) continuă să facă aceeaşi propagandă despre defrişare şi distrugerea naturii pentru oprirea căreia trebuie eliminată suprapopulaţia globului (*The New American*, 5 Februarie 1996, pp. 28-29).

Dar cei care trag sforile politicienilor şi-ale guvernului federal omoară două păsări cu o singură împuşcătură. Căci administraţia lui Clinton a descoperit că creştinii sunt de vină de distrugerea naturii. Aceasta nu e o idee nouă, ci una care a fost pregătită cu meticulozitate şi răbdare tipică cu zeci de ani în urmă. Acum 30 de ani, istoricul Lynn White de la Universitatea din California din Berkeley a ţinut o cuvântare în care-a arătat că "sursa crizei mediului înconjurător din zilele noastre" este "victoria creştinismului asupra păgânismului". Ceea ce ne-ar putea salva fără îndoială, a continuat el, este "o nouă religie". La 21 Noiembrie 1995 Secretarul Afacerilor Interne al Statelor Unite Bruce Babbitt a ţinut o cuvântare în faţa unei adunări numite Partenerii Religioşi Naţionali pentru Mediul Înconjurător, în care a blamat credinţa creştină, care, zice el fiind chipurile crescut în sânul creştinismului, are o viziune destructivă despre natură având omul în centru, şi a declarat necesitatea adoptării religiei indienilor Hopi, care chipurile ne lasă să vedem "întreţesătura întregului creaţiei". Dar pentru a salva astfel această natură sfântă, este nevoie de concentrarea puterii politice reunind "lucrătorii din guvernele statelor, judeţelor, şi din guvernul federal care au cu toţii un singur scop moral". Acest scop "moral" chipurile este confiscarea proprietăţii private a micilor proprietari care sunt foarte dăunători mediului înconjurător, în timp ce familiile de bandiţi ajunşi politicieni în trei-patru generaţii ca Rockefeller, Bronfman, Rothschild şi restul plutocraţiei, care acumulează moşii din ce în ce mai imense, sunt foarte binefăcătoare mediului înconjurător. De câte ori pe pământul unui mic proprietar se găseşte sau se bănuieşte că s'ar putea găsi o buruiană sau o gâză rară, acelui mic proprietar îi este interzisă folosirea proprietăţii sale pentru care însă este obligat să plătească impozit în continuare, ca să nu deranjeze buruiana sau gâza în mediul lor. Astfel micul proprietar e ruinat şi proprietatea lui e uşor achiziţionată

de carteluri şi monopoluri multinaţionale, mai ales de societăţi de asigurare, care speculează în proprietăţi şi sunt sub conducere internaţională. În August 1993, Preşedintele Clinton a declarat că sarcina agenţiei de Protecţie a Mediului Înconjurător, creată de Richard Nixon acum peste 20 de ani, nu este asigurarea unui mediu favorabil oamenilor ci apărarea mediului de oameni conform directivelor pronunţate la Conferinţa Naţiunilor Unite despre Mediul Înconjurător din Rio de Janeiro din 1992. Conform acestor planuri, cel puţin jumătate din teritoriul Statelor Unite trebuie readus la stare primitivă, la condiţii în care omul trăieşte ca o fiară. Acest proiect, numit Proiectul Sălbăticiei, The Wildlands Project, cere ca 23,4 % din teritoriu să fie despuiat de orice civilizaţie şi să redevină cum era înainte de a intra oameni pe el, şi 26,2 % din teritoriu să fie accesibil oamenilor doar sub limitări severe. Exact aşa cum erau vilele şi domeniile rezervate pentru uzul lui Ceauşescu şi-a celor din jurul lui, vor fi aceste vaste teritorii rezervate pentru uzul exclusiv al "elitei", căci restul omenirii este foarte dăunător acelui mediu înconjurător. America va deveni, zic Charles C. Mann şi Mark L. Plummer în revista *Science*, "dintr'o ţară în care doar 47% din teritoriu e natură sălbatică, un arhipelag de insule locuite de oameni înconjurate de natură sălbatică." Această transformare necesită "relocarea **forţată** a zeci de milioane de oameni ... înlăturarea locuitorilor de pe jumătate din teritoriul Americii". În 1994, Institutul pentru Resursele Lumii, născut de Organizaţia Naţiunilor Unite, a aprobat acest proiect (*ibidem*, pp. 30-32).

*

Prin filme, literatură, lecţii în şcoli, americanii sunt îndoctrinaţi cu superioritatea religiilor păgâne primitive ale pieilor roşii şi ale altor ne-creştini. Un exemplu tipic este filmul pentru copii *Pocahontas*, unde tânărul John Smith este lămurit de prinţesa pieilor roşii Pocahontas cât este de umană şi blândă religia ei, care respectă toate fiinţele şi viaţa din natură şi-i menţine pe indienii nord-americani în armonie şi comuniune cu natura şi unii cu alţii.

În realitate Pocahontas s'a dezis de religia tribului ei şi s'a convertit la creştinism, iar căpitanul John Smith cel adevărat povesteşte în jurnalul lui cum era religia pieilor roşii de care s'a dezis Pocahontas şi care este băgată pe gâtul copiilor în şcolile de stat din Statele Unite astăzi. Pieile roşii din jurul coloniei Jamestown, scrie el, adoră o zeitate numită Oke. Acest Oke cere anual să i se sacrifice copii, şi căpitanul Smith povesteşte cum decurge ceremonia acestui sacrificiu. La Quiyoughcohanock, vreo 10 mile distanţă de Jamestown,

pieile roşii au ales 15 băieţi între 10 şi 15 ani. Aceştia au fost vopsiţi în alb şi toată dimineaţa tribul a dansat în jurul lor. Pe seară bărbaţii tribului s'au aşezat pe două rânduri cu măciuci construite din trestii legate laolaltă în mână, şi băieţii au fost trecuţi unul câte unul printre ei. Bărbaţii îi loveau din toate puterile, în timp ce femeile ţipau. Apoi capetele şi trupurile însângerate ale victimelor au fost împodobite cu ramuri şi frunze de copac, şi victimele au fost aruncate grămadă într'o vale. Căpitanul Smith l-a întrebat pe şeful tribului ce semnificaţie are ceremonia asta. Acesta i-a răspuns că nu toţi băieţii sunt morţi, dar cei care-au murit au fost luaţi de Oke, căci Oke le-a supt sângele din partea stângă a pieptului în timp ce zăceau agonizând în grămada de trupuri zdrobite. Smith arată că indienii credeau că dacă nu-şi ucid băieţii în modul acesta crud în cinstea lui Oke, Oke nu le va trimite căprioare, curcani şi peşti şi nu vor avea ce mânca. Dar filmul Pocahontas făcut de noul studio Walt Disney al lui Eisner uită de sacrificiile anuale în cinstea lui Oke şi bate câmpii despre înţelepciunea "spiritelor naturii" care-i ţinea pe indienii americani în aşa profundă armonie - când în realitate înainte de venirea europenilor în America pieile roşii se ocupau cu mult succes de măcelărirea lor reciprocă (*Midnight Messenger*, Septembrie-Octombrie 1995, *apud American Information Newsletter*, Octombrie 1995, p. 3).

*

Printre "românii" cu care n'avem nici un motiv să ne mândrim este Andrei Codrescu, salariat al guvernului american prin intermediul staţiei de radio *National Public Radio*, Staţia Publică Naţională de Radio, care este subvenţionată de guvernul federal şi nu de sectorul particular şi are sediul la 625 Massachusetts Avenue NW, Washington DC. La această staţie de radio publică naţională, Andrei Codrescu (nume "pur românesc", nu-i aşa?) s'a exprimat despre creştini folosind un cuvânt obscen şi afirmând că lumea asta ar fi mult mai bună dacă creştinii ar dispare de pe suprafaţa ei. Andrei Codrescu a spus textual: "The evaporation of four million who believe in this crap would leave the world a better place - evaporarea a patru milioane care cred în [cuvânt vulgar pentru fecale] astea ar lăsa lumea asta mult îmbunătăţită". La protestele publicului, preşedintele staţiei de radio, Delano E. Lewis, a trimis protestatarilor o scrisoare politicoasă datată 28 Februarie, 1996 exprimându-şi regretul pentru gluma prost plasată a lui Andrei Codrescu, care rămâne tot unde-a fost şi-şi continuă lupta de "eliberare de sub creştinism". Scrisoarea preşedintelui staţiei Lewis este un document particular pe care nu-l văd decât cei

care au protestat şi oricum nu puteau fi convertiţi la vulgaritatea şi ura anticreştină a lui Andrei Codrescu; remarcile lui obscene anticreştine au fost difuzate în toată lumea de o staţie de radio naţională subvenţionată pentru a "forma mintea şi gustul publicului".

*

Cincisprezece agenţi dintre care unii înarmaţi până'n dinţi au dat buzna în şcoala creştină pentru băieţi din Colorado Springs distrugând uşa din spate, au terorizat cu arma trasă doi copii şi un învăţător, au răvăşit şi distrus documente, albume de fotografii şi discuri de computere, ca apoi să dea buzna în biserică unde zece copii se pregăteau să plece într'o excursie, să-i încarce în maşini şi să-i ducă într'un loc secret neştiut de părinţii lor. Acolo băieţii au fost interogaţi timp de 18 ore fără întrerupere, au fost dezbrăcaţi până la piele şi li s'au cercetat organele genitale şi anusul de către infirmiere femei. Băieţii au fost supuşi acestui interogatoriu brutal şi prelungit pentru a-i înspăimânta şi a-i determina să dea declaraţii mincinoase că ar fi suferit abuzuri sexuale din partea profesorilor lor. Spre dezamăgirea echipei de agenţi federali, ameninţările şi maltratările n'au putut smulge de la copii declaraţiile mincinoase dorite. Directorul şcolii Jeff Nuziard a fost găsit nevinovat de toate acuzele de molestare sexuală a copiilor; dar nu înainte de a-l jefui de $100.000 în cheltuieli de judecată. În timpul procesului a ieşit la iveală faptul că raidul şcolii lui Nuziard fusese executat nu din cauză că ar fi suspectat cineva că ar fi molestaţi copiii ci din cauză că la acea şcoală copiii învăţau etica creştină (*Focus on the Family*, Octombrie 1995, *apud American Information Newsletter*, Vol. V, No. 10, Octombrie 1995, p. 8). În 1932, William Z. Foster, fost preşedinte al Partidului Comunist din Statele Unite, a preconizat în cartea sa *Toward Soviet America*, Spre o Americă Sovietică, cum "şcolile, colegiile şi universităţile vor fi coordonate şi grupate sub un Departament Naţional al Educaţiei cu ramurile sale statale şi locale. Programa analitică va fi curăţată de religie, patriotism şi alte trăsături ale ideologiei burgheze"; iar elevii vor învăţa "internaţionalism şi etica generală a noii societăţi socialiste" (*The New American*, Vol 12, No. 3, 5 Februarie 1996, p. 44). Curăţarea de vestigiile creştinismului se face în ritm accelerat în Statele Unite: armata plutocraţiei internaţionale dirijată de directoratul talmudic lucrează cu o febrilitate nouă în ultimii ani. Sute de oraşe şi judeţe în al căror sigiliu era incorporat semnul crucii, pus acolo printre alte simboluri de către primii locuitori care înfiinţaseră acele aşezăminte, sunt obligate prin hotărâri

judecătoreşti să elimine crucea, căci vederea ei ofensează. Astfel, oraşul Edmond din Oklahoma a fost dat în judecată de către Martin Feldman, un evreu care vinde automobile şi care se simte oprimat de sigiliul acelui oraş care conţine o căruţă de imigranţi, un tren, o sondă de petrol, turnul unei clădiri universitare, şi o cruce. Deşi majoritatea locuitorilor oraşului au protestat vehement împotriva distrugerii sigiliului oraşului, Curtea de Apel a decis că acel sigiliu care-i ofensează pe necreştini în pudorile lor religioase prin prezenţa unei cruci nu poate fi tolerat. Acelaşi lucru s'a întâmplat şi cu sigiliile orăşelelor Zion şi Rolling Meadows din Illinois, şi cu cel al judeţului Bernalillo din New Mexico, care păcătuiau la fel conţinând printre altele şi o cruce. Oraşul Milledgeville din Georgia conţinea cuvântul "creştinism" în lozinca sa şi a trebuit să-l îndepărteze. Oraşul Austin, Texas, a scăpat cu sigiliul nemutilat deocamdată, dar oraşul Edmond încă se mai judecă. Cheltuielile de judecată au fost până acum peste $100.000 (*The Charlotte Observer*, 28 Februarie 1996). De unde are un vânzător de automobile, care trăieşte din comisionul incasat la vânzare (şi din cauza şomajului acerb, automobilele nu se prea vând în Statele Unite, lumea cârpocindu-le pe cele vechi) atâţia bani ca să atace sigiliul oraşului cu atâta cheltuială?

*

Miliarde de dolari adunate de la contribuabilii americani sunt transferate Fondului Monetar Internaţional, care le transmite Băncii Centrale a Rusiei, pentru a subvenţiona colhozurile ruseşti şi industria de armament a Rusiei "post-sovietice". Centrul pentru Politica Securităţii din Washington dă o listă parţială a celor ce se produc cu aceşti bani: "Cinci noi avioane de luptă, între care un bombardier strategic; submarine Typhoon purtătoare de rachete şi o nouă ediţie de nave; noul submarin de atac clasă Severodvinsk; noile rachete balistice purtate de submarine; şi o nouă rachetă balistică intercontinentală mobilă Topol-M. Soldaţii ruşi primesc instructaj în armamentul de distrugere în masă" (*The New American*, Vol 12, No. 5, 5 Februarie 1996, p. 21). Iată cum aduce globalismul şi fuziunea la nivel înalt dintre est şi vest, pacea în lume şi bunăstarea generală. Şi iată cum intenţionează plutocraţia internaţională să soluţioneze criza suprapopulaţiei globului creată tot de această plutocraţie. De ce ar crea plutocraţia suprapopulaţie? Pentru distrugerea structurilor sociale ale naţiunilor şi pentru transformarea naţiunilor libere în sclavi terorizaţi, supuşi şi ucişi la bunul plac al plutocraţiei.

*

Biserica chipurile creştină la care

se închină Preşedintele Bill Clinton şi candidatul la preşedinţie Bob Dole, Foundry Methodist Church din Washington, a organizat o festivitate în cinstea homosexualilor la care până şi unii homosexuali au fost uluiţi. Vorbitorul cel mai de vază, Episcopul John Spong de rit anglican, şi-a bătut joc de viaţa lui Christos şi de istoria naşterii Domnului, a ridicat întrebarea homosexualităţii lui Christos, a lăudat căsătoriile homosexuale, şi a declarat că cele zece porunci sunt imorale. Despre naşterea Domnului Episcopul Strong întreba batjocoritor: "dacă pe magi i-a călăuzit o stea de L-au găsit, cum de nu L-a găsit Irod?" Un homosexual a protestat zicând că el crede că profeţii vechi ai Israelului au proorocit naşterea lui Christos, la care episcopul a răspuns că "evreii ar fi mai protejaţi dacă i-am elimina pe cei ce cred în Evanghelii". După părerea episcopului, şi Sf. Paul era homosexual. El personal e mândru de cei 15 preoţi homosexuali pe care-i păstoreşte, şi şi mai mândru de faptul că prima femeie pe care a hirotonit-o "preot" e o lesbiană. Pastorul bisericii Foundry la care avea loc festivitatea şi-a exprimat admiraţia pentru Episcopul Strong, şi-a adăugat şi el ştiri despre bisexualitatea regelui David din Biblie, îndemnând apoi homosexualii la cununii între ei. Procesiunea preoţilor la această adunare cuvioasă ducea în frunte un steag cu emblema homosexualilor care este curcubeul. Deasupra altarului era desfăşurat acelaşi steag cu curcubeul, înconjurat de cranii de mort care s'a declarat că reprezintă "adevărul, dreptatea, reconcilierea şi pacea". Reverendul Kwabena Rainey Cheeks de la grupul New Age numit Light Unity Fellowship, Frăţia Unităţii Luminii, s'a rugat "strămoşilor, luminii, îngerilor, sfinţilor şi spiritelor lui Buda, Mahomed şi Isus". Reverendul Harry Kieley a declarat că "Astăzi Isus vorbeşte bisericii ca un homosexual" (*Flashpoint*, Martie 1996, p.3).

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES
Traian Golea
901 N.E. 14th Avenue, Apt. 601
Hallandale, Florida 33009, U.S.A.